

STAR WARS
THE
OLD REPUBLIC

BRATŘI

EVA LASSLER

Copyright 2020

OBSAH

1. ODVEDENÍ.....	3
2. VLASTNÍ CESTOU	12
3. SENÁTOR MERAK	15
4. KŘIVÁ OBVINĚNÍ.....	18
5. SLADKÝ DOMOV	48
6. PRIORA IONA.....	55
7. NEBEZPEČNÁ TOUHA.....	75
8. SESTŘELENÍ NAD BALMOROU	88
9. SACUBOS.....	99
10. OSUD ČÍSLA 742.....	103
11. BRATŘI	114
12. ZAČÍT ZNOVA.....	115

Skeyren Bokkan (klan Sased), lovec odměn.....(mandalorian-člověk, muž)

Guerion Bokkan, mistr jedi.....(člověk, muž)

Vendearinen Orni, jedi padawan.....(člověk, žena)

Mevikko Sharae Qem, Skeyrenova neteř.....(kříženec člověk/mirialan, žena)

Darth Brogaar, sithský válečník.....(člověk, muž)

Aroshen'Xia Beko, mistr jedi.....(togruta, žena)

Gart Ratiina (klan Ratiina), lovec odměn.....(mandalorian-člověk, muž)

1. ODVEDENÍ

MINULOST

NAD SMÁČENÝMI ulicemi se snášel soumrak a v kalužích odrážel namodralou barvu oblohy, která se za poslední týden sotva změnila. Jen s krátkými přestávkami pršelo už sedm dlouhých dní.

Většina místních lijáky vítala, jiní je proklínali jako největší katastrofickou zhoubu. Po zemi se nedalo projít suchou nohou. Dotěrná tekutina zatékala pod oblečení, do domů, do kontejnerů se surovinami. Skrz všudypřítomné koberce vody už téměř nebylo možné spatřit naváděcí šipky pro spídry a letadla přilétající na Ord Mantell z jakéhokoli osobního, či pracovního důvodu.

Mudlei Bokkan déšť ale nijak zvlášť nevadil. Po smrti manžela shledávala jeho neustále bubnování do kovových střech uklidňující. Někdy jí dokonce připomínal Argyinův hluboký, podněcující hlas. Často takhle lehávali na lůžku, když se venku kvůli nepřízní počasí nedalo pracovat. Povídali si celé hodiny. O všem, co je napadlo. O zemědělství, o politice. Ekonimice. Posměšně pomlouvali opilé pašeráky i podezřelé návštěvníky, kteří sem z nepochopitelných důvodů přicházeli hledat nové místo k bydlení.

Kdo by dobrovolně žil na Ord Mantellu?

Nebylo tady nic k vidění. Jen ponurá společnost a pochybné existence. Válka podemlela veškeré dobro a připravila živnou půdu pro zločince. Kdyby to bylo jen trochu možné, Muldea by už dávno odcestovala. Uzemnil ji však nedostatek kreditů a také dvě malé bytůstky poklidně odpočívající ve svých kolébkách.

Vždycky, když si uvědomila, jaká budoucnost je čeká, bylo jí do pláče. Sama byla tak drobná a křehká, že na polích pracovat nemohla. Rozhodně ani neoplývala schopnostmi potřebnými pro Impérium, Republiku, nebo podsvětí. Byla nikdo. Jedinou výhodou, byla její omračující krása.

Muldea se narodila jako nejmladší dcera rodiny Denebola z Alderaanu. Vyrůstala v honosném sídle obklopená služebnictvem. Měla kvalitní vzdělání. S její nádhernou tváří jí byl dán i solidní status, ale několik let po jejím narození, upadlo jméno Denebola v nemilost. Ve své touze po bohatství začal Muldein

bratranec Kazzis přisluhovat Impériu. Když bublina lží a podvodů praskla, celý rod ztratil svou čest. V sedmnácti letech tak byla Muldea donucena zanechat vědecké praxe a začala pracovat jako služebná rodiny Ulgo.

Při jednom z mnoha obchodních jednání, navštívil Alderaan i mladý poslíček, Argyin Bokkan. Ti dva se do sebe okamžitě zamilovali. Muldeina paní propustila děvečku ze svých služeb a mladý pár odcestoval na Ord Mantell. Následujících šest let se živilo jako drobní obchodníci. Cokoli jim Ord Mantell mohl nabídnout, to využili do poslední kapky.

Znalost přírodních věd se Muldei vyplatila. Poznala ord mantellskou flóru, objevila několik zajímavých rostlin s léčivými účinky. Mimo jiné začala vyrábět a prodávat hojivé masti, přírodní tonika a sirupy. Nebyla to kdo ví jak výdělečná práce, ale na skromný život zamilovanému páru bohatě stačila.

A pak, jednoho překvapivě slunečného dne, Muldea zjistila, že je v očekávání.

Dvojitěm.

Oba rodiče byli radostí bez sebe. Všechno se zdálo tak perfektní. Jejich synové měli mít milující rodiče, několik dobrých přátel, ale také dostatek kreditů, aby mohli být vychováni současně a spravedlivě.

Avšak Muldeino těhotenství si na jejím křehkém těle postupně začalo vybírat svou daň. Nosila pod srdcem dvě těla místo jednoho, což jí způsobovalo nemalé bolesti. V sedmém měsíci se nemohla postavit na nohy. Od osmého začala trpět častými závratěmi doprovázenými opakovanou ztrátou vědomí. Argyin utratil snad veškeré našetřené jmění, aby udržel svoji manželku při životě. Jakmile začaly kredity docházet, zapletl se do společnosti ord mantellských pašeráků.

To málo, co byl schopen vydělat, stačilo sotva k pokrytí nákladů na komplikovaný porod. Muldea podstoupila složitou operaci, při níž bylo jedno dítě přivedeno na svět přirozenou cestou, ale druhé vyjmuto skrze dutinu břišní. Díky včasnému zásahu twi'leckého doktora Dak Zheena oba chlapci i matka přežili. Z bezbřehé vděčnosti přijal Argyin rychlou práci na Dakově lékařské lodi.

Mělo to být jednoduché. Argyin dostal za úkol dopravit zásilku léků na Corellii, zatímco doktor ošetřoval raněné na republikové základně. Co však

Argyiin netušil bylo, že místo léčiv převážel v kontejnerech bandu zločejů, kteří měli v plánu vyrabovat místní skladiště.

Při přestřelce republikové oddíly všechny zločince zneškodnily. Přestože Argyin nebyl vědomou součástí velkého loupežného plánu, skončil také na marách. Muldei zůstaly jen oči pro pláč.

Aby toho nebylo málo, obvinil ji doktor Zheena z toho, že to její manžel zpackal dokonale naplánovanou misi a začal si nárokovat náhradu škody. Dobře věděl, že Muldea mu nemá jak zaplatit ušlý zisk. Věděl, že krom střechy nad hlavou, dvou synů a krásy přesahující všechny fantazie, mu nemá co nabídnout. A tak si začal vybírat svůj dluh na ní samotné.

Muldea nikdy zcela nechápala, proč si Dak za svou sexuální otrokyni vybral zrovna ji. Mnoho twi'leckých žen a dívek bylo mnohem krásnějších; jejich schopnost svádění byla pověstná.

Nejspíš ji chtěl prostě jen ponížit a zostudit za Argyiinovu údajnou neschopnost. Nebránila se tomu. Za příslib, že ji nepřipraví o střechu nad hlavou, nebo neprodá její malé chlapečky, podřídila se Dakově zvrácené vůli.

Kdykoli zavolal, ona čekala u dveří svého domu, aby se oddávali jednostrannému tělesnému potěšení.

A tak tomu bylo už celý rok.

V posledních dnech však měla Muldea trochu jiné starosti. Takové, které si myslela, že se týkají jen bytostí z mocnějších a bohatších světů. Těch důležitých, kde lidé žijí na úrovni.

Byl to snad osud? Měla snad nějaká vyšší mocnost s rodem Bokkanů naprosto odlišné plány, než jaké si představovala?

"Haló? Haló! Mul, jsi doma?"

Muldeu vytrhlo z přemýšlení zběsilé bušení na dveře. Trvalo jen malý moment, než si uvědomila, že na prahu stojí její dlouholetá přítelkyně, Lambida Komo, lidská žena postaršího věku.

Muldea vešla do chodby a otevřela dveře, aby mohla návštěvníci pustit dovnitř.

Lambida byla smáčená na kůži. Vypadala spíše jako nějaké zmoklé, zcvrklé zvíře.

„Pitomý počasí,“ postěžovala si a vrazila Muldei morký kabát do náručí. „Pověš to někam, ať trochu vyschne, než zase půjdu,“ přikázala nespolečensky, ale vzápětí vytáhla z pod tuniky velký vak, z něhož se linula líbivá vůně. Doširoka se usmála a zdvihla jej před sebe. „Tohle je pro tebe, srdíčko.“ Pokynula směrem k donášce. „Je tam něco masa, nějaké ovoce. Podařilo se mi koupit hezký kus gapillianského grazera, tak jsem ti kousek schovala.“

Muldea vzácný dar ponížene přijala. Vždycky si připadala jako špína, že musí žít z milosti ostatních, ale Lambida znala její situaci. O to více s ní soucítila. Nedokázala se dívat, jak krásná žena v nejlepších letech trpí jen kvůli tomu, že má dvě děti a sotva placenou práci.

„Jsi šlechtná, Lambido, jako vždycky.“ Uklonila se Muldea pokorně. Okamžitě začala vytahovat obsah vaku na blízky stůl, zatímco Lambida zamířila rovnou do dětského pokoje.

„Tak, kde jsou mí malí drobeškové?“ zašišlala.

Jedno z dětí okamžitě otevřelo oči a začalo se nezbedně křenit. Lambida uchopila chlapce do rukou. Něžně ho houpala v náručí. Pak se zarazila.

„Oh, uhm...“ zamumlala. „Mul, který že tohle je?“

Muldea doběhla za přítelkyní a konejšivě se usmála. „Guerion,“ řekla s jistotou matky, která své dva syny bez problémů rozezná. „Je vždycky veselý, jako východ slunce. Tolik mi připomíná Argyina. Má v sobě tolik klidu, tolik opory. Je jiný než jeho bratr. Jeden by si myslel, že se budou chovat stejně, ale není to tak. Možná, že protože vykoukl na svět o malou chvíli dřív, je sebejistější.“

Lambida položila malého chlapce zpět do postýlky a naklonila se nad druhé dítě. To spalo velice tvrdě. Ani si nevšimlo, že se v pokoji někdo diskutuje.

„Zato tenhle bude mít v životě jen problémy,“ pronesla stařena sudbu nad chlapcem. „Víš, jak se to říká. První je slast, druhé je strast,“ vyřkla staré ord mantellské přísloví, jenž se však vztahovalo k opakovanému manželství a ne k počtu dětí.

Lambida si velice ráda upravovala věci po svém. Skutečnost, že porod druhého syna byl komplikovanější, jí hrála přímo do karet.

„Oba budou mít dozajista krásný život,“ oponovala Muldea rozmrzele. „Jsou oba synové svého otce. Budou upřímní, čestní a až dospějí, tak snad i šťastní.“

„Ale jen pokud přestanou dělat ty divný věci,“ odfrkla si Lambida.

Muldea po přítelkyni nenávisťně loupala očima. Neměla ráda, když jí připomínala, že jsou její synové tak trochu jiní. V osadě plné pověřčivých starců a mladých lehkovážých bláznů toužících po senzaci, by se taková novina rychle rozkřikla.

„Už se dlouho nic podivného nestalo. Možná, že se mi to onehdy jen zdálo. Drobné zemětřesení, nebo tak něco.“ Odmávla Muldea Lambidu rukou na znamení, že dál nehodlá na toto téma diskutovat.

„Nu, jak myslíš,“ odvětila Lambida stroze. „Ale doneslo se mi, že v Talloranské vesnici dneska přistála loď s podivnými pasažéry. Být tebou, dávám si pozor.“

Muldea neodpověděla. Jen zkřížila ruce na hrudi a čekala, až Lambida pochopí, že čas pro návštěvy skončil.

„Dobrá, už odcházím.“ Pochopila Lambida rychle a odbelhala se pro svůj kabát. Před dveřmi věnovala Muldei poslední významný pohled. Snad na znamení, že její slova nezůstanou bez odezvy.

Následujících několik hodin proběhlo v poklidu. Oba chlapci se probudili, Muldea jim dala najíst ze zásob, které donesla Lambida, a pak společně seděli na zemi a hráli si s hadrovými hračkami. Muldea jim zpívala a oni se smáli, naprosto nevědomi blížících se změn. Až téměř před večerkou kdosi znovu zaklepal na dveře.

Muldea obrátila oči v sloup. Byli jen dva lidé, kteří mohli přijít takhle pozdě a Lambida už jí dnes navštívila. Musel to tedy být Dak.

Muldea klidně vstala. Poodešla k zrcadlu. Zíral na ní odraz krásné ženy s ladnými křivkami a skoro až dětským výrazem ve tváři. V očích se jí ale rovněž zračila bolest ze ztráty a ponížení.

Rozpustila si dlouhé plavé vlasy a rozparek sukně posunula trochu více doprostřed, takže jí štíhlá noha laškovně vykukovala z pod oblečení vždy, když udělala krok. Párkrát se zhluboka nadechla a zmáčkla knoflík u dveří.

Kam její myšlenky za poslední rok sahaly, nikdy neměla jiné návštěvy než těch, které dobře znala. Nyní však na jejím prahu stály dvě postavy v širokých kápích. Nebylo jim vidět do tváře, přesto podle stavby těla Muldea odtušila, že se jedná o muže a ženu.

Muž byl vysoký, měl široká ramena a z pod kapuce mu vykukoval hustý bílý plnovous. Ruce měl složené na úrovni pasu ve velice přátelském, skoro až omluvném gestu. Žena vedle něj byla úplně jiná. Nezvykle stavěná. Hlavu skrytou pod kápí měla delší, než obyčejný člověk. Ve světle prolétajících blesků Muldea na moment spatřila barvu její brady. Byla fialová.

„Ano?“ zeptala se Muldea nervózně. Ostýchavě si zakryla rozparek dlaněmi.

Muž promluvil jako první. Jeho hlas se rozlehl domem s úctyhodným hřměním, takže přehlušil i běsnící bouři. Sundal si kapuci. Mile se usmál, přičemž se lehce poklonil.

„Paní Bokkan?“ zeptal se, ale na odpověď nečekal. Dobře věděl, s kým má tu čest. „Jmenuji se Jansen Fisk. A tohle -“ pokynul ke své společnici, „- je Aroshen'Xia Beko.“

Záhadná žena si rovněž sundala pokrývku hlavy. V tu chvíli Muldea pochopila, co dělalo její siluetu tak zvláštní. Byla to togruta. „Omlouváme se, toto jistě není vhodná doba pro návštěvu. Přesto bychom s Vámi chtěli mluvit o Vašich synech,“ dokončil Jansen myšlenku a trpělivě vyčkával odpovědi.

Muldea bojovala s myšlenkou zabouchnout návštěvníkům před nosem, sebrat děti a uprchnout někam do lesů. Klid a rozvážnost příchozích jí ale přesvědčily posečkat.

„Vy jste...,“ zašeptala opatrně, ale nechtěla hosty popudit nebo urazit. „Jste oni?“ dodala hloupě. Bála se vyslovit hodnost s dveřmi otevřenými do ulice.

„Ano,“ odpověděla jí Aroshen'Xia. „Jsme rytíři řádu Jedi.“

Muldea nasucho polkla. Poodstoupila od vchodu. „V tom případě byste měli jít dovnitř, než vás tady někdo uvidí.“

Oba jedi se znovu uklonili a vstoupili do domu. Teplo rodinného krbu příjemně vyhřívalo místnost. Muldea usadila hosty ke stolu. Oběma přinesla po hrnku s teplým odvarem z bylinek.

„Slyšela jsem příběhy,“ začala Muldea zdráhavě. „O vás, o vašich lidech. Víte, Ord Mantell je loajální Republice, ale ne každý s tím souhlasí. A především ne v naší osadě.“

„Proto jsme přišli pod rouškou noci,“ ujala se togruta slova, ale pak okamžitě změnila téma. O politické situaci na planetě zjevně diskutovat nechtěla. „Máte dva syny, je to tak?“

Muldea přikývla.

„Ucítili jsme chvění v Síle. Ta nás přivedla sem.“ Pokračoval Jensen. Vzájemně se v hovoru doplňovali, jakoby ho snad měli dopředu nacvičený. „Vaše děti jsou obdařené zvláštním nadáním. Chtěli bychom Vám nabídnout, že je vezmeme sebou na Coruscant, kde by se mohli učit své schopnosti ovládat. Používat pro dobro celé galaxie.“

„Chcete je oba?“ vyhrkla Muldea zoufale. „Ale oni jsou to jediné, co mám! Po smrti manžela už mi nezbývá skoro žádná radost!“ Spráskla ruce v modlitebném gestu. „Už nikdy je neuvídím, co bez nich budu dělat?“

„Madam, rozumíme tomu, že jako matka jste k nim připoutána tím nejsilnějším poutem,“ přitakala Aroshen'Xia. „A nebudeme Vás do ničeho nutit. Musíme jen podotknout, že lidé citliví v Síle mohou své schopnosti velice rychle obrátit v čiré zlo. A tomu se snažíme zabránit. Netrénovaní, nehlídaní, se mohou stát velmi nebezpečnými.“

„Nebo mohou padnout do rukou sithům.“ Pokračoval v přátelském zastrašování Jensen. „O nich jste dozajista také slyšela.“

Muldea opět přikývla. Jednou při cestě na Nar Shaddu se stala svědkem jejich velké moci a bezohlednosti. V hangáru pro nákladní lodě spatřila čistokrevného Sitha, jak pomocí Síly zabil úplně nevinného člověka. Od té doby cítila k osobám vnímavým k Síle jistou bázlivost a odpor. O to horší pro ni byl pohled na vlastní syny, kteří nechávali předměty padat ze skříní a hračky levitovat po místnosti. Věděla, že je musí nechat jít. Raději s jedii, než se sithy.

„Dobře,“ vydechla smutně. Slzy lítosti ji začaly stékat po tváři. „Můžete mi slíbit, že se o ně dobře postaráte? Že budou pravidelně jíst? Mít suché oblečení a slušné vychování? Že se jim nestane nic zlého?“

Aroshen'Xia se usmála. „Starosti matky,“ řekla lehce, ale bez výsměchu. „Bude o ně pečováno jako o naději galaxie. Nepoznají smutek ani zlobu, bídu ani utrpení. Pro jedie nejsou city, pouze mír,“ odcitovala první zákon jediského kodexu a postavila se k odchodu.

„Dejte mi chvíli,“ poprosila Muldea naposledy.

„Kolik jen budete potřebovat.“ Přikývl Jansen.

Když Muldea vstoupila do pokoje, oba chlapci už tvrdě spali. Usnuli na podlaze, přímo uprostřed svých her. Jejich nevinné, poklidné tváře vehnali do Muldeiných očí další nával slz. Ještě stále někde uvnitř bojovala s myšlenkou útěku. Ale jak Argyin vždycky říkával, člověk by měl dělat to, co je správné, ne to, co je snadné. A ona v hloubi duše věděla, že tohle správné je.

Její chlapečci budou vyrůstat v bezpečí, bez ohrožení od Dak Zheena, nebo jiných. To bylo přece hlavní. Nikdy je sice neuvidí stárnout, nebude u jejich prvních vět. Ale byla u jejich zrození. Zasloužila si zázrak jejich prvního úsměvu. Ten už bude navěky patřit jen a pouze jí, a co bude žít, tu vzpomínku si uchová v paměti.

Opatrně vzala prvního chlapce do náruče a předala ho Jansenovi. „Guerion,“ vyslovila jeho jméno. Poté zdvihla i druhého syna. Vložila ho do náruče Aroshen'Xia. „Skeyren,“ špitla. Pak je oba krátce políbila a dala průchod svému obrovskému žalu.

Mezi vzlyky a naříkáním si ani nevšimla, že se jeden ze synů probudil. Naposledy natáhl směrem k matce svou drobnou ručku.

2. VLASTNÍ CESTOU

MINULOST

„PROČ, BRATŘE?“ zeptal se Guerion, na jehož plavé vlasy dopadaly ranní paprsky světla protínající vstup do chrámu. Už tehdy je měl kštici mnohem delší, než Skeyren. Ten si ale zakládal na praktičnosti kratších vlasů. Nebýt ale tohoto drobného rozdílu, nezávislý pozorovatel by si mohl myslet, že vidí dvakrát.

„Nepatřím sem,“ odpověděl Skeyren. V jeho hlase zněla naléhavost. Mísila se s dávkou zloby. Guerionovy neustále otázky ho vytáčely. Ano, i po deseti letech jediského tréninku ho *vytáčely*.

Guerion stoicky složil ruce za záda a propletl prsty mezi sebou. „Věřím, že pokud zintenzivníš svůj výcvik, budeš na sebe přísnější a budeš více poslouchat ostatní mistry, dosáhneš stejně dobrých výsledků, jako já. Nebo ostatní padawani,“ provedl jednoduchý výpočet v domnění, že tím bratra přesvědčí.

Skeyren spustil ramena a nakrčil čelo. „Posloucháš se vůbec? Mluvíš jako robot,“ osočil Gueriona, kterého urážka samozřejmě nijak nezasáhla.

„Možná, ale ty také nejsi zcela rozhodnutý. Mluví z tebe strach. Smutek,“ upozornil.

Skeyren si otráveně odfrknul. Guerion měl pravdu. Nebyl si jistý tím, co dělá. Ve chvíli, kdy opustí chrám, bude bezdomovec. Žádné kredity, žádná pomoc. Vlastně bude rád, když se mu v nějakém veřejném transportu vůbec podaří propašovat se z Coruscantu - pravděpodobně někde mezi kufrů a domácimi zvířaty.

Neuplynul ani rok od doby, kdy se Aroshen’Xia zmínila o Muldei. O tom, jak ji potkala poprvé, v jakých podmínkách žila a do jakého prostředí se chlapci narodili. Aroshen’Xia byla možná rytíř jedi, ale rozhodně ne tak lhostejná k osudům obyčejných lidí, jak by se někdo mohl domnívat. Když měla pocit, že její učedník duševně tápe, nabídla mu alespoň náznak jeho historie, aby si připadal ucelenější. Bohužel vyprávění zažehlo ve Skeyrenovi pocity vyčlenění.

Den za dnem si připadal zbytečnější. Na výcvik se soustředil jen okrajově. V meditaci jeho hlavu tížilo množství nezodpovězených otázek.

Kdo vlastně je?

Co tady dělá?

Odpověď – je v chrámu, protože musí. Protože před deseti lety byl příliš malý na to, aby se mohl svobodně rozhodnout. Ten čas však pominul.

„Odcházím,“ utnul Skeyren jakékoli další bratrovy připomínky. „Najdu matku, a pak se uvidí,“ oznámil chlapec nejasné záměry. „Můžeš jít se mnou.“

Guerion zklamaně zavrtěl hlavou. „Budu to muset nahlásit.“

Skeyren vytřeštil oči. „Chceš mě napráskat?“

„Chystáš se odejít bez vědomí svých učitelů,“ vyložil Guerion bezbarvě. „To není správné.“

Ve Skeyrenovi vzkypěla zlost. „Není správné ukrást dvě roční děcka, zavřít je do chrámu, nalajnovat jim život a vychovat z nich stroje v lidské kůži!“ rozkřikl se. Ucítil cizí pohledy ve svých zádech. Tělem mu projelo nepříjemné mrazení.

Vykročil směrem k východu, ale Guerionova ruka mu sevřela rameno. Nečekané gesto vyvedlo chlapce z míry. V návalu emocí se po dvojčeti prudce ohnal a bratr vzlétl do vzduchu. Bezvládně odletěl přímo na nejbližší stěnu a při dopadu na záda zalapal po dechu. Guerion vrhl na Skeyrena nechápavý pohled.

„Co to děláš?!“ zahřměl nad Skeyrenem hlas mistra Fiska doprovázeného mistryní Beko. Fisk uchopil chlapce pevně za loket. „Zbláznil ses? Chceš mu ublížit?“

Skeyren se snažil vykoktat smysluplnou větu, ale neměl co říct. Všichni viděli, co udělal, těžko by se vymluvil na nehodu. Obrátil se k Aroshen’Xia, která se tvářila zklamaně.

„Tohle je ten tvůj volnomyšlenkářský způsob učení,“ opáčil se Fisk na togrutu. „Měla bys svému padawanovi naložit více povinností, aby svou energii vybíjel někde jinde,“ zavrčel. Poté odešel pomoci svému vlastnímu padawanovi.

Guerion se pomalu sbíral ze země. Jeho zmatený pohled vymizel a opět se tvářil nečitelně, ostatně jako vždycky. „Mistři, chtěl bych vám oznámit, že Skeyren chce opustit Řád.“

Skeyrenovi spadla čelist. Takhle pohotovou odplatu nečekal. Těžce polkl další nával vzteku.

„Je to pravda?“ zeptala se Aroshen’Xia, ne však překvapeně.

Chlapec pokrčil rameny. „Chci žít vlastní život.“

„Jsi padawanem Řádu, nemůžeš *jen tak* odejít,“ obořil se Fisk. „Tvé schopnosti – musíš trénovat, zdokonalovat se. Bez našeho vedení se můžeš sejít na zcestí. Už teď cítím, jak v tobě roste temnota.“

Skeyren obrátil oči v sloup.

Aroshen’Xia jemně uchopila mladého chlapce za ruku. Stejně jako on věděla, že chrám pro něj není správné místo. Cítila to už nějakou dobu.

„Najdi svou matku, žije na Nar Shaddě. Její manžel se jmenuje Beid Sased,“ promluvila klidně. Přátelsky se usmála. „Velký, jednooký mandalorian. Nemůžeš ho minout. Ptej se po něm ve Slippery Slope kantýně.“

„To nemyslíš vážně, že ne?“ rozhodil Fisk rukama. „Chceš labilního studenta poslat k vrahům a uzurpátorům? Víš, co může způsobit?“

Aroshen’Xia se zamračila. „Mandaloriani mají striktní kód cti a smysl pro disciplínu. Dokáží si představit, že vyrůstat po boku někoho tak přímého bude pro chlapce lepší, než filozofické tlachání jediů.“

Fisk uraženě nakrčil nos. „Z tohoto rozhodnutí, se budeš zpovídat Radě,“ pohrozil a potlačil Gueriona do zad, aby ho odvedl pryč od situace, se kterou zjevně nesouhlasil.

„Slibuju, že přestanu používat Sílu,“ řekl Skeyren napůl provinile. Pak se zatvrdil. „A nikdy znovu nevкроčím na žádný Republikový svět. Ani Tython, ani Coruscant. Zmizím všem z očí. Máte mé slovo,“ poklonil se.

Aroshen’Xia chlapce krátce objala. „Seženu ti nějaký transport z planety,“ oznámila. Poodešla stranou, aby od pasu odepla holokomunikátor a vyřídila potřebný hovor.

Skeyren zabloudil očima ke slunečním paprskům zářícím jeho směrem. Cítil se volný.

3. SENÁTOR MERAK

SOUČASNOST

SENÁTOR MERAK pozvednutím ruky objednal další rundu pro celý bar. I přes to, že měl necelý metr a půl, a na barové židličky působil spíše jako přestárlé, mrtvolně bledé dítě, všichni ho poslouchali na slovo. Obsluha především. Qovijský senátor byl jeden z nejčastějších zákazníků. Co vypil a utratil, by porazilo tělo i ducha dospělého lidského muže, avšak Qovijané měli tuhý kořínek.

Nezvyklí na příliš mnoho slunce, pohybovali se spíše ve stínech. Hlavy měli protáhlé, s mandlovýma fuchsiovýma očima. Místo běžného nosu drobný, kočce manka podobný čumáček. Na hlavách a bradách jim rostly bílé vlasy i vousy, a spánky zdobily dvě dlouhé úzké uši zdobené slušivými korálky.

„Lesandte, můj starý příteli!“ promluvila starší žena oděná v nafialovělém úboru typickém pro loajalisty domu Organa. Přistoupila k Merakovi. V tradičním pozdravu mu položila čelo na čelo.

„Jaisar Moshey,“ vzdychl Merak roztouženě.

Žena opravně zakroutila hlavou. „Torpin je správně. Už celých třicet let.“

Merak překvapeně zamrkal. „Ty ses vdala?“

Loajalistka pobaveně zvedla obočí. „Vážně tě to překvapuje?“

„Ani trochu, má drahá,“ políbil Merak známé přítelkyni galantně ruku. „A kdo je ten šťastlivec? Nějaký mladík z Alderaanu?“

Jaisar si nejistě odkašlala. Na malý moment jí napadlo, že si z ní Lesandt neutahuje. Avšak pro qovijany byl věk šedesáti let něco jako puberta. Běžně se dožívali kolem dvouset padesáti.

„Ten mladík,“ zakřenila se, „je plukovník Sohr Torpin. O něm jsi jistě slyšel.“

Merak třikrát trhnul čumákem. Zapátral v paměti. „Catharský odborník na výbušniny. Je tak?“

Jaisar přikývla.

„Ou,“ usmál se Lesandt, ale pak jeho úsměv povadnul. „Ou. Takže váš svazek není požehnán zázrakem stvoření? To je mi líto.“

Jaisar upila ze sklenice, kterou si přinesla. „Máme tři krásné adoptované děti. Chlapec Rycu je z Catharu. Dcerky Danshel a Eefean byly válečnými sirotky z Corellie. Ale už to nejsou malé děti. Eefean pracuje pro SIS. Danshel se před dvěma týdny narodil syn.“

Merak nadšeně zabušil dlaněmi do baru. „Skvělé zprávy,“ zavýskal a objednal další rundu pro všechny. Podnikem se rozezněl potlesk.

„Ty si skutečně užíváš,“ naklonila Jaisar hlavu. „Slavíš něco?“

Merak znovu trhnul čumákem. „Tak trochu. Moji inženýři objevili v hloubkových vrtech nové ložiska floitridia. Uzavřel jsem s Republikou smlouvu na dalších čtyřicet let. Jen co se vrátím domů, rozšířím křídlo v relaxační ubytovně pro vysloužilé dělníky. A zvednu stávajícím zaměstnancům plat o tři – ne – čtyři procenta!“

„V tom případě gratuluji.“ Přiťukla si Jaisar s Merakem. Neubránila se lehkému zasmání. Tentokrát na znamení obdivu, že qovijská štědrost skutečně neznala mezí.

Byla to životní filozofie nejvyšší qovijské vrstvy. Pokud někdo uzavřel dobrý obchod nebo přišel snadno k velkým penězům, obětoval určitou část z nich pro dobro nižších vrstev. V galaxii plné hamižnosti to byla příjemná změna.

Za Jaisařinými zády se vynořil temný stín vysokého tvora v důstojnické uniformě. Byl to Sohr. Citlivě položil své ženě ruku na záda a naklonil se, aby jí políbil na tvář.

„S Garzou jsem pro dnešek skončil,“ oznámil věcně. „Můžeme letět domů.“

Jaisar se narovnala. „Sohre, tohle je senátor Lesandt Merak z Qovijské kolonie,“ představila nejprve staršího člena trojice. „Lesandte, tohle je Sohr Torpin. Můj manžel.“

Cathar srazil paty v důstojnickém gestu. „Těší mě, senátore.“

„Taktéž, plukovníku Torpine,“ uklonil se Merak. „Vaše reputace Vás předchází.“

Jaisar dopila obsah sklenice a upravila si úbor. „Ráda jsem tě viděla, Lesandte. Až budeš mít zase cestu kolem, zavolej. Vezmeme tě na večeři. Znáám místo, kde mají ty nejlepší nerfí klobásy.“

„To nemohu odmítnout,“ usmál se Merak. Popřál páru krásný zbytek večera. Sám si ještě objednal několik míchaných koktejlů, ale nakonec stejně vyrazil směrem k taxi.

Rozhodl se zkrátit si cestu bočními uličkami. Drobné nožky se mu pletly. Tu a tam šťouchl do uklízacího droida nebo narazil do odpadkového koše. Stále však následoval jasný směr ke stanovišti taxíku – odkud mu cestu nezastoupil temný stín.

„Mistře?“ zamrkal Lesandt zmateně. „Vás bych tady tak pozdě nečekal.“

Muž zavrčel. Natáhl k Merakovi obě ruce a násilně si ho přivinul k tělu. Po chvatném stisku se z pod roušky noci ozvalo tlumené křupnutí zlomeného vazu. Lesandt se sesypal k zemi.

Vrah zůstal trpělivě klečet nad Merakovým tělem. Čekal, dokud se nad jeho hlavou neprožene bezpečnostní droid korzující ulicemi. Následně se otočil. Dlouze se zahleděl do jeho snímací kamery, aby tak odhalili každíčký detail svého obličeje.

Droid spustil poplach, a zabiják zmizel neznámo kam.

4. KŘIVÁ OBVINĚNÍ

SOUČASNOST

VSTUPNÍ HALA chrámu rytířů Jedi na Tythonu byla jako téměř každý den přeplněna návštěvníky. Přestože bylo toto místo tak hustě okupované cestovateli i zdejšími, zde vládlo pokorné ticho. Mnozí to přisuzovali mocné energii, kterou v sobě ukrývala budova samotná; jiní zase tvrdili, že přítomnost bytostí obdařených Sílou způsobila, že se vpila do stěn a proto se zvuk od stěn dále neodrážel, nýbrž mizel v nekonečno. Nebo to prostě bylo proto, že jedi byli disciplinovaní a klidní a neměli potřebu hlasitě vykřikovat své myšlenky jako nějací prodejci zboží na Republikové flotile.

Uplynulo již přes patnáct let od doby, kdy Guerion do těchto míst vstoupil poprvé. Tehdy ještě jako dítě nemohl chápat krásu těchto míst; taje, jenž se ukrývaly za masivními dveřmi a vysokými průchody. Pro něj to tehdy byla jen zaoblená budova, uvnitř se dvěma osvětlenými plošinami vedoucími od ochozů k zemi, po nichž se náramně dobře jezdilo po zadku dolů.

Guerion si možná už nevzpomínal, kolikrát chrám od té doby navštívil, ale rozhodně si pamatoval, kolikrát za svou neuvážlivost dostal od mistra Fiska přednášku o disciplíně. I on sám teď vyučoval obdobné myšlenky, naštěstí se ale žádné z nich se netýkaly neopatrné jízdy po zábradlí.

Guerionova padawanka, coruscantská rodačka Vendearien Orni, obdobné rady přijímat nemusela. Její schopnost učení byla dokonalá, avšak měla jiné slabiny stavějící překážky na cestě k dosažení titulu rytíře. Byla příliš zvědavá, náladová. V souboji žila přítomností, ale jakmile nabyla pocitu bezpečí, rozutekly se její myšlenky po celém kvadrantu. Od útlého věku také zoufale potřebovala být středem pozornosti. Své mladé přátele porážela v soubojích skoro se škodolibou radostí.

Guerion znal tento druh chování až příliš dobře. Znervóznilo ho, když mu Rada přidělila právě Vendearien. Stále se cítil odpovědný za některá dávná

rozhodnutí. Avšak možná právě ta trocha emocí, ta trocha obyčejné lidskosti, mu dovolila koexistovat s Vendearien v míru.

„A mistr Fisk Vám neřekl, proč máme přijít?“ vyzvídala dívka, když poslušně cupitala po Guerionově boku. Společně stoupali do výše prvního patra ke dveřím zasedací místnosti Rady.

Vendearien byla středně vysoká, vypracované postavy. Bílé, po týl střižené vlasy jí lemovaly kulatou tvář a její doširoka otevřené modré oči nyní hltaly jakoukoli možnou odpověď. Od chvíle, kdy zrušili jejich účast na důležité misi na Corellii, nedokázala přestat myslet na nenadálé předvolání. Tajuplné mlčení rovněž Rady nedávalo smysl. Nechtěli tu záležitost diskutovat po holokomunikátoru. Jen důrazně vyžadovali, aby se její mistr okamžitě vrátil zpět na Tython a podvolil se krátkému výslechu.

Ale z jakého důvodu?

Guerion pohlédl na rozvášněnou dívku. Zachytil i její vzrůstající emoce plné nervozity.

„Vendearien, byla jsi u rozhovoru s mistrem Fiskem se mnou. Víš jen to, co vím já. Vlastně víš přesně to, co vím já. Jednoduchá žádost - předstoupit před Radu,“ odvětil nezaujatě.

Vendearien se poškrábala v hustých vlasech. „Ale proč? Proč Rada tají, co po nás chce?“

Guerion se zastavil. Padawančina umíněnost opět přesahovala hranice snesitelnosti.

„Rozhodnutí Rady nejsou otevřeny diskuzím. A po *nás* Rada nic nechce,“ opravil Guerion dívku výchovně, „ale po mně. Fakta, Vendearien,“ upozornil s ukazovákem vztyčeným vzhůru. „Nejprve si uvědom fakta, pak otevři pusu.“

Vendearien zmlkla. Jako vždy měl její mistr absolutní pravdu. Rada sice odvolala oba jedi z Corellie, ale předvolání se týkalo pouze Gueriona.

Možná se naskytla nějaká další situace, kterou bylo třeba vyřešit; možná pro ně měli jiný, zajímavější úkol, než dohlížet na samovolně vzniklý selonianský odboj v podzemních stokách.

Vendearien by ostatně uvítala změnu prostředí. Ulice poseté rozbořenými domy, neočekávané výbuchy a plíživý, zákeřný pohyb sithských přísluhovačů jí mnohdy zatěžoval spánek. Neměla strach, spíše se cítila vyčerpaná a deprivovaná místem, jenž se samo neprobudilo do jediného bezpečného dne po několik měsíců. Obdivovala svého mistra, že dokázal v noci klidně spát. Pohled na jeho vyrovnaný stoický výraz jí vždy připomněl, jak daleko od cíle se ještě nachází.

Po několika krocích konečně vystoupali až k vysokým dveřím, které je oddělovaly od zasedací místnosti. Guerion si dlaněmi oprášil oblečení a límec řádně usadil kolem krku. Vkročili dovnitř.

Kolem kruhového stolu, z něž jako robotická sopka vyčníval masivní holoprojektor, seděli čtyři členové Rady. Grand mistryně Satele Shan. Po její levici červeně zbarvená togruta Bela Kiwiiks. Dále mistr Giffis Fane a Wens Aleusis, kteří horlivě diskutovali s osobami stojícími naproti. V potměšilé místnosti Vendearien nejprve nepoznala, o koho se jedná. Ale jen co se špičkou nohy dotkla koberce a všichni přítomní na ně upřeli pohledy, poznala Guerionova mistra Jensana Fiska, a další togrutu, kontroverzní mistryni Aroshen'Xia.

Guerion i Venearien se pokorně uklonili.

„Mistře Guerione. Děkujeme, že jste přijel tak rychle,“ otevřela Shan hovor a ukázala na volná místa u stolu. Vendearien už se chtěla vrhnout do pohodlného křesla, ale Guerion ji pohledem zastavil.

„Děkuji,“ odpověděl Guerion krátce, čímž odmítl nabízená místa. „Volání Rady znělo urgentně. Jak mohu být nápomocen?“

Členové si mezi sebou vyměnili několik tichých pohledů. „Možná by mohla Vaše učednice počkat venku,“ namítl necitelně mistr Fane.

„Proč?“ obořil se Jansen. „Jsem si naprosto jistý, že se jedná jen o jedno velké nedorozumění. A všichni dobře víme, odkud pramení,“ syknul. Sjel pohledem k mistryni Aroshen'Xia, která na jeho vybízivé chování zareagovala zkřížením rukou na hrudi.

Grand mistryně Shan ignorovala rozpory mezi přítomnými. Zapnula holoprojektor. V modře zářícím obraze se objevila do kápě zahalená postava sklánějící se nad nedlouhým tělem postaršího tvora.

„Tuto nahrávku pořídily bezpečnostní složky Coruscantu,“ vysvětlila Satele. „Obětí je qovijský senátor Lesandt Merak. Co Vám to jméno říká?“

Guerion bez přemýšlení odpověděl. „Senátor Merak je vlastník společnosti Minopolis Crest. Zabývá se těžbou vzácných minerálů na měsíci Qovija, jenž je přírodní družicí planety Plagua-Brillon.“

Grad mistryně lehkým úsměvem vzdala holt Guerionovým znalostem. Spustila několika vteřinový záznam. V něm se osoba klečící nad nebožtíkem nahnula nad tělo, zkontrolovala životní funkce. Pak zvedla hlavu ve směru snímací kamery a odhalila tvář.

Vendearien vykřikla. „Je to podvod!“ Neudržela své překvapení, čímž na sebe přivolala káravé pohledy všech přítomných členů Rady. „Chci říct, tohle přece nemůže být pravda!“ zformulovala myšlenku jinak. „On to přece nemohl udělat. Na Corelii přece sloužíme už několik týdnů. Dosvědčím Vám to!“ obhajovala chvatně svého mistra, jehož neomylný obraz zíral z holoprojektoru, jako nějaký snímek pokřivené noční můry.

Satele Shan vstala od stolu. Vydala se směrem k mladé učednici. Konejšivě jí položila ruku na rameno. „Ráda bych tě poprosila o trochu soukromí,“ řekla mírně.

Učednice se už chtěla postavit na odpor, ale další Guerionův přísný pohled ji donutil stáhnout útok a odejít dobrovolně. Když za sebou Vendearien zavírala dveře, proti vlastní vůli ucítla záchvěv nenávisti.

„Chrání si Vás, jak zajímavé,“ poznamenal mistr Aleusis, jen co padawanka zmizela z dohledu.

„Nicméně mluví pravdu,“ odpověděl Guerion. „O mém pobytu na Corelli nejsou pochybnosti. Major Arrel si vede podrobné záznamy o všech dosavadních jednáních se selonianským odbojem. Tyto informace jsou Radě plně k dispozici.“

„Ano, už jsme je prověřili,“ promluvila nyní mistryně Kiwiiks. „Obávám se proto, že záhadná vražda má pouze jediné vysvětlení.“

Satele se posadila zpět do křesla. Lokty opřela o stůl. „Skeyren,“ dokončila myšlenku své spolusedící.

„Nesmysl,“ rozhodla Aroshen'Xia rukama. „Skeyren by se na Coruscantu nikdy neukázal. Dobře ví, jakému riziku by se vystavil.“

„Vážně?“ zapochyboval mistr Fisk. „Ten chlapec byl nezvladatelný egoista už od malička. Pro něj světy nemají zákony ani hranice, a to především od doby, kdy se začal paktovat s mandaloriany. Měli jsme ho zatknout hned, jak se dostal na Nar Shaadu.“

„Na základě čeho?“ rozohnila se togruta. „Na základě rozhodnutí žít život po svém? Chcete ho vinit za svobodnou volbu?“

„Námezdní lovec ovládající Sílu je časovaná nálož a příliš vysoké riziko pro společnost,“ vložil se do hádky mistr Fane. „Souhlasím s Jensanem, měli bychom ho okamžitě zatknout. Všechny důkazy svědčí proti němu.“

„Jaké důkazy?“ zeptala se Aroshen'Xia. Ukázala prstem na obraz holoprojektoru. „Já vidím jen muže sklánějícího se nad tělem. O skutečném důkazu vraždy proto nemůže být řeč!“

Grand mistryně tiše poslouchala argumentaci obou stran. Nakonec si zabušením prostředníčku pravé ruky o stůl vynutila klid.

„Guerione,“ pohlédla na vysokého plavovlasého muže, jenž do té doby stál naprosto klidně a stranou všech sporů. „Skeyren je tvůj, bratr. Ba víc, je to tvoje dvojče. Znáš ho lépe, než Rada, než Aroshen'Xia. Osobně také nejsem přesvědčena, že by se dobrovolně vystavil riziku zatčení příletem na Coruscant, ale záznam mluví přinejmenším v jeho neprospěch. Víme, že máš zájem o jeho osud. Dokážeš ho najít a vyslechnout?“

Guerion přikývl. „Od útěku z Piora Iona žije s neteří na Balmoře. Promluví s ním.“

„Dobře,“ přitakala Satele a povstala. Ostatní členové Rady ji následovali. „Skeyren dostane možnost se ospravedlnit. Pokud neobstojí, musí být uvězněn, případně nadobro zastaven všemi dostupnými prostředky.“

Guerion uklonil. Již déle nečekal na povolení odejít. Výslech byl u konce, rozhodnutí padlo. I tak se ale cítil zostuzen, možná i zklamán tím, co na holoprojektoru viděl.

„Proč jste je nechal mě vyhodit?“ vmetla Vendearien Guerionovi do tváře výčitku ve vteřině, kdy otevřel dveře. „Mohla jsem Vám dosvědčit alibi, nemyslí si snad, že jste někoho zabil!“

„Ne, to si nemyslí,“ odpověděl Guerion unaveně. „A ty si začni dávat pozor na jazyk, Vendearien. Jestli chceš dokončit trénink s hodnotní rytíře,“ špitl. „Už nikdy nechci vidět, že takhle skáčeš Radě do jednání. Je to nezodpovědné, nedospělé a hází to na tebe i na mě špatné světlo. Kontroluj své emoce.“

Vendearien v hanbě sklonila hlavu. „Omlouvám se, mistře. Už se to nebude opakovat,“ dodala poníženě.

Guerion příkývnutím akceptoval její omluvu. „Teď běž na pokoj, trochu si odpočiň. Převleč se do něčeho civilního. V podvečer poletíme na Balmoru.“

Vendearien zvedla tázavě obočí. „Balmorra je těžce okupovaná Impériem, pane. To tam poletíme bez vojenské podpory?“

Byla zmatená. Myslela si, že když už byl Guerion zproštěn obvinění z vraždy, dostane za úkol vraha nalézt. Ale pokud byl na Balmoře, nebylo zcela bezpečné, aby tam letěli sami. Planeta se hemžila imperiálními vojáky, padli-li by do léčky, nebo čelili velké přesile. I přes mistrovy neuvěřitelné schopnosti by skončili v obrovské nevýhodě. Byli konec konců jen dva.

„Prostě běž,“ zamračil se Guerion přísně.

Vendearien rozpoznala zkroušení v tváři svého mistra. Cokoli se mělo na planetě dít, mu ani v nejmenším nedělalo dobře.

„Všechno ti vysvětlím později. Při západu slunce čekej na odletové rampě,“ dodal Guerion. Obrátil se na podpatku, aby se vydal vlastním směrem. Vendearien jako obvykle nezbylo nic jiného, než splnit rozkaz.

Guerionovy kroky vedly rovnou do Velkého jediského archivu. Rád tam sedával předtím, než vyrazil na další misi. Přemítal nad úkoly, vytvářel strategie. Nyní sem však přišel čistě proto, že potřeboval být sám.

Žaludek se mu svíjel v pochybnostech. Myslel na holoprojekci, kterou před chvílí viděl. Myslel na jasná slova Satele Shan - pokud se Skeyrenova vina prokáže a on se odmítne vydat, bude ho muset zabít. A bratrovražda nebyl způsob, kterým by chtěl jinou vraždu potrestat.

„Mistře Guerione?“ Zjevila se nad Guerionem Aroshen'Xia. Uklonila se. Mluvila velmi potichu, aby svými slovy nerušila ostatní návštěvníky archivu.

„Chtěla bych Vás požádat, abyste mi umožnil letět na Balmoru s Vámi,“ řekla otevřeně a posadila se naproti mladého mistra.

„Je to přání Rady?“ zeptal se Guerion podezíravě, ale její plachý úsměv mu odpověděl dřív, než slova.

„Ne, je to moje osobní přání. Navíc se domnívám, že bych Vám mohla být nápomocná, pokud dojde k – no, nepříjemným komplikacím.“

Guerion se zamyslel. I když se Skeyrenem kdysi trénovali, způsob jakým postupoval v boji, vycházel především z umění a učení jeho mistryně.

„Jistě,“ vyhodnotil zběžně. „Vaší pomoci v případném sporu si budu velice vážit.“

Aroshen'Xia se rozhlédla kolem sebe. „Ty bys vážně zabil svého bratra?“ vyhrkla tiše. Její hlas byl o poznání urputnější, až téměř rozzlobený.

„Je obviněný z vraždy,“ oponoval Guerion. „Jistě, že bych se tomu raději vyhnul, ale je to vůle Rady.“

Aroshen'Xia mávla rukou. „Rada,“ zavrčela. „Celé ty roky jim byl proti srsti. Kdyby to bylo Jansenovi po vůli, Skeyrena by nechal setnout ještě na prahu chrámu.“

Guerion se zamračil. Ještě nikdy neslyšel mistryni mluvit takhle neuctivě o svém nejbližším příteli a nejčastějším spojenci v boji. „Co tím máte na mysli?“

„Tím myslím, že bych raději viděla tvého bratra viset v karbonitu v huttské kantýně, než ho nechat zabít jedním z nás,“ sykla. „On to neudělal, vím to. Když opouštěl Řád, přísahal na svou čest, že na planety ovládané Republikou nevkočí. A teď, jako mandalorianovi, mu věřím o to víc. Znáám klan Sased z odposlechů imperiální komunikace. Jsou to žoldáci, ale politicky motivovaná vražda není jejich styl.“

Guerion se snažil mít stejně jasný, neoblomný postoj jako Aroshen'Xia. Svědomí a výcvik mu však nedovolovali vzpouzet se rozhodnutí Rady. Náhle začal pochybovat, jestli má vůbec dovolit mistryni přístup na loď.

„Nepůjdu proti rozhodnutí Rady. Ale zároveň nepůjdu ani proti Vám,“ rozhodl nakonec diplomaticky. „Odlétáme za soumraku. Chci ale Vaše slovo, že pokud se Skeyrenova vina prokáže, budete stát stranou jakémukoli rozhodnutí, které učiním.“

Aroshen'Xia položila dlaň na hrud'. „Vaše mise, Vaše pravidla. Máte mé slovo,“ odpověděla, a opustila archiv.

Ze severu foukal silný, studený vítr. Vendearien se vši silou snažila zachumlat do civilního oblečení, které ji mistr přinutil si vzít. Přestože na sobě měla několik vrstev, připadala si v tomto oděvu nesvá a odhalená. Celý dosavadní život byla zvyklá nosit předepsaný stejnokroj pro padawany. Nenadálá změna oblečení jí působila problém.

Se západem slunce vyhlížela svého mistra. Doufala, že ho v přestrojení pozná. Byla si téměř jistá, že on a jeho jediské roucho jsou srostlé v jedno tělo. Nemluvě o tom, že mu dodávalo punc důstojnosti. Představa, že se objeví v převleku za tatooinského handlíře banth, jí přišla nemístná.

„Sluší ti to,“ ozvalo se za Vendearien. Dívka leknutím vyskočila do vzduchu. Otočila se a spatřila muže v kabátu, s tmavě zelenými chrániči předloktí, koženými kalhotami s držáky na blastery a pokrývkou hlavy zakrývající celý obličej, kromě očí. Naštěstí právě podle jejich světle modré barvy poznala, že jde o jejího mistra, následovaného mistryni Beko. Ta byla oděná v černém koženém overalu s brněním na rukou, ramenou, hrudi a širokým taktickým páskem s kapsami.

„Děkuji, pane,“ poděkovala Vendearien. Zmateně těkala očima mezi Guerionem a Aroshen'Xia.

„Žádný strach, dítě,“ uklidnila ji mistryně. Zachytila v dívčiných pocitech nejistotu. „Jsem tady na vlastní žádost. Nepřišla jsem vás kontrolovat.“

Vendearien si znatelně oddechla. Na malý moment si myslela, že možná Rada poslala jednoho staršího jedi, aby zhodnotil Guerionovu práci jako učitele. Dobře si uvědomovala, jakou ostudu svému mistrovi během výslechu udělala. Aroshen'Xino ujištění, že nejde o nějakou z vyšších postů nařízenou kontrolu, jí zvedlo náladu. A ještě k tomu měli o jeden světelný meč navíc.

Zanedlouho po shledání přistála na střeše chrámu malá oprýskaná loď kuželovitého tvaru. Byla to jedna z těch menších osobních lodí, naprosto obyčejných a neutrálních, takže nevzbuzovala ničí pozornost. Vešli se do ní sotva čtyři lidé, něco málo nákladu. Měla jedinou ubikaci se čtyřmi tvrdými postelemi. Když vcházeli dovnitř, vstupní rampa lodi vrzala tak hlasitě, že si ostatní lidé na střeše chrámu zacpávali uši.

V útrobách plavidla páchla zatuchlina. Byla tam zima. Trvalo několik dlouhých minut, než se světla na chodbičkách zcela rozsvítila a teplota vzrostla na snesitelnou. Po dalších pár minutách se transport konečně odlepil od země, odkud vystoupal vstříc černému saténu vesmíru posetému hvězdami.

Vendearien seděla za zády svého mistra a pokorně sledovala jeho schopnosti v ovládání nesnesitelně malinkého plavidla. Necítila se bezpečně, ale klid obou přítomných mistrů jí napájel pozitivní energií. Dokud oni byli chladnokrevní vůči zrezivělému stroji, neměla se čeho bát.

„Vypočítávám trasu na Balmoru,“ oznámil Guerion. Na ovládacím zařízení zmáčkl několik tlačítek. Transport se roztřásl a vystřelil jako šipka do hyperprostoru. Tehdy se konečně otočil v křesle a pohlédl na svou učednici.

„Domníváme se, že člověk spojený s vraždou senátora Meraka, by se mohl ukrývat na Balmoře. Je to někdo, ke komu musíme přistupovat zvláště opatrně. Přivést s sebou vojenskou jednotku by nebylo moudré,“ oznámil. „Meče mějte schované. Držte se co nejvíce stranou od lidí. Nenavazujte oční kontakt, i kdyby na vás někdo volal. Přistaneme v Sobriku, to je silně střežená imperiální zóna. Tady máte ID.“

Guerion podal Vendearien a Aroshen'Xia identifikační karty. „Jsme pašeráci pověřeni dopravit technické zásoby do předsunuté základny poblíž Gorithského kaňonu.“

„A proč nepřistaneme rovnou tam?“ zeptala se Vendearien nevinně.

„Každý transport musí nejprve projít kontrolou,“ vysvětlila Aroshen'Xia. „Lod' budou muset prověřit a zapsat do registru, než nám dají povolení.“

Vendearien přikývla. Podívala se na svou identifikační kartu. *Hesedith Cosmicalast*, narozená na Huttě. Padawanka zdvihla obočí. Hutta, svět lovců a tyranů. Mužů se zvrácenými způsoby a žen s pochybnými mravy. Snad falešná karta nenesla jméno nějaké takové osoby.

„Jsme tady,“ oznámil Guerion.

Vendearien se sevřel žaludek. Tohle bylo poprvé, kdy se vydávali na misi v utajení. Netušila, co všechno jí tam dole čeká. Byla ale zcela rozhodnutá svého mistra v jediném ohledu nezklamat.

„*Lodi Z557-C, vstupujete do imperiálního prostoru. Ohlaste důvod své návštěvy,*“ rozeznělo se kokpitem volání důstojníka sobriksého přístavu, občasně přerušované chrčením a šumem způsobeným chybnou funkcí reproduktoru.

„Tady Iccore Cosmicalast,“ odpověděl Guerion. „Přivážíme zásoby do Gorinthu.“

Následovalo několik vteřin ticha. Guerion během toho snížil tah motoru a zadal do palubního počítače přistávací sekvenci.

„*Přistání povoleno, pokračujte do doku čtyři k prohlídce,*“ přikázal hlas v přijímači.

Guerion se usmál. Otočil se Vendearien, která překvapeně hleděla na své ID.

„Ano, jsme jedna velká rodina,“ oznámil pobaveně, když postřehla shodu příjmení na jejich falešných totožnostech.

Aroshen'Xia se rovněž pousmála. „Jen já jsem zlá tetička Praise Itrelon z Dromund Kaasu,“ podržela své ID před sebou. Pak si rychle nasadila umělé implantáty na oči a spánky.

Lod' hlasitě sestoupila atmosférou Balmory a přistála na domluveném stanovišti. Kolem transportu se okamžitě seskupilo několik vojáků se zbraněmi připravenými k okamžité palbě. Guerion otevřel přístupovou rampu. Vpusťl dovnitř důstojníka doprovázeného dvěma dalšími oficíry s nižší hodností.

„Vaši identifikaci, prosím.“ Imperiál vytrčil ruku. S byrokratickou přesností projížděl záznamy právě přichozích, zatím co zbylí důstojníci prohledávali loď.

„Oh,“ pískl najednou. Jeho hlas byl rázem o půl tónu vyšší. „Akolyt Itrelon,“ pohlédl na Aroshen'Xia s hrůzou ve tváři. „Myslel jsem, že jste padla v boji na Tarisu!“

Aroshen'Xia pohotově zkřivila rty. „Vypadám snad mrtvá, ty kancelářská kryso?“ zavrčela. Natáhla paži směrem k imperiálovi. Neviditelnou rukou stlačovala mužovo hrdlo, dokud se nezačal dusit.

„Omlouvám se, omlouvám se!“ volal důstojník, což bylo jediné, čemu bylo mezi chraptěním a sípáním rozumět. „Nechám opravit záznamy, má paní!“ bublal přidušeně. Aroshen'Xia konečně přestala muže pomocí Síly škrtit.

„Skončili jste? Máme důležitou práci!“ Složila ruce na hrudi. Čekala, až vojáci opustí útroby lodi.

Imperiál se nervózně rozesmál. „Jistě, má paní!“ poklonil se hluboce, div že si koleny nerozbil nos.

„Konečně,“ sykla Aroshen'Xia. Ještě jako tečku za větou, vytrhla imperiálovi pomocí Síly z ruky datapad. Následovala Gueriona a Vendearien zpět do kokpitu.

Motory se znovu rozvřely v hlasitém zážehu.

„I my bychom měli nechat opravit záznamy,“ poznamenal Guerion v bezpečí lodi.

Přestože Republika často falšovala ID různých osob potřebných pro nezbytnou infiltraci do jistých druhů základen či zařízení, riziko používání těchto záznamů bylo nesmírně vysoké. Především proto, že také Impérium si vedlo záznamy o tom, kde koho ztratilo a kolik sithů v bojích padlo. K takovým informacím už se ale Republika dostat nemohla, takže chyby byly často odhaleny příliš pozdě.

Guerion si mimoděk pomyslel, že měli obrovské štěstí, že Aroshen'Xina okamžitá reakce nedala důstojníkům možnost déle hloubat nad padlou členkou. Avšak předvádět se tímto způsobem před padawanem, nebyla pro mistryni žádná osobní výhra. Demonstrovala pouze další možnost, jak zneužít Sílu pro konání zla.

Guerion sám měl se sithy bohaté zkušenosti. Viděl jak dokáží z konečků prstů pálit blesky, zdvihnout člověka do vzduchu a s nohama ještě třepotajícima metr nad zemí mu zlomit vaz. Přišel tímto způsobem o blízkého přítele.

„Omlouvám se,“ špitla Aroshen'Xia. Vypadalo to, že se snad pod nafialovělou pokožkou začervenala.

„Co se stalo, stalo se,“ odpověděl Guerion. Snažil se při tom tvářit nezaujatě, ale jeho podprahová mimika vzbudila v kokpitu nenadálý nával zkroušené nálady. „Doufejme, že těchto postupů už nebude zapotřebí,“ dodal naposledy. Pokynul hlavou k projekci terénu, jenž právě vyvolal z lodního počítače.

„Tady,“ ukázal prstem na obraz označující drobnou obydlenou oblast poblíž skalního masivu pokrytého bujnou vegetací. „Tohle je jeho poslední známá lokace.“ Aroshen'Xia přistoupila k mapě a dlouze se na ni zadívala. Zavřela oči. Několik vteřin nechala Sílu, aby jí prozradila cíl cesty.

„Ano,“ vzdychla. Hlas se jí rozvlnil směsicí radosti a očekávání. „Je někde poblíž, cítím ho.“

Guerion přikývl. Stočil loď na východ. Za necelé dvě hodiny transport přistál kousek od Gorinthského kaňonu.

Začalo se stmívat, což byl přesně Guerionův plán. Chtěl se pohybovat v okolí pod rouškou tmy, aby bylo jednodušší se vyhnout případnému sledování.

Skeyrenův dům stál stranou mobilní vesničky tvořené malými domky, sotva pohodlnými pro trvalejší pobyt. Měl obdélníkový půdorys se dvěma postranními místnostmi, a několik desítek metrů od něj čněl do očí bijící, rozložitý hangár se zadokovanou lodí.

Guerion, Aroshen'Xia a Vendearien nechali transport v bezpečné vzálenosti na odlehlé planině, a sestoupili ze svahu směrem k hlavní cestě. Několik set kroků se plížili podél travou prorostlého převisu, až konečně dorazili před dům. Zdálo se, že v něm nikdo není - nebo že všichni spí. Guerion přesto přikázal prozkoumat blízké okolí, včetně hangáru. Chtěl mít naprostou jistotu, že se v jejich přítomnosti nepohybuje nikdo další.

Aroshen'Xia vběhla do nedalekého křoviska a začala kroužit kolem. Guerion obcházel dům ze všech stran, zatímco Vendearien nezbylo nic jiného, než se

porozhlédnout po budově s lodí. Nejprve se zdálo, že je prázdná, ale pak ve svitu měsíce uviděla, že boční dveře hangáru jsou pootevřené. Obrátila se na mistra ve snaze mu naznačit, že je něco špatně, ale Guerion byl příliš daleko. Po několika neúspěšných pokusech o přivolání, vstoupila dovnitř na vlastní pěst.

Hangár byl rozdělený na dvě komory. Vzdálenější dveře byly zavřené, ale menší, vstupní místnost rezonovala zvuky vlastního života. Balmorské počasí se podepsalo na její kvalitě. Tu a tam zaskřípal plech nebo zašvelel vítr ve škvírách. Všude kolem byly rozmístěné krabice s nářadím, dlouhé police plné náhradních dílů do lodí. Po pracovních stolech se povalovaly rozebrané blastery, termální detonátory. A nad tím vším nepořádkem visela několika metrová vlajka s lebkou mythosaura; znak Mand'alora a mandalorianů samotných.

Vendearien projel krátký záchvěv strachu. Na prahu dveří jí nohy zastavila myšlenka, že by vážně měla přivolat pomoc. Ale nakonec si řekla, že je přece jedi a nějaký prachspustý pistolník jí nemůže zaskočit.

Krůček po krůčku procházela místností, jak nejtíšeji jí výcvik učil. Držela se přikrčená, pohybovala se ve stínech jako nějaká noční zvěř. Znovu a znovu upírala zrak do tmy, aby odhalila případné nebezpečí ukrývající se za omšelým nábytkem. Když nikoho nenalezla, napřímila se. Svět měsíčního světla dopadl na její tvář, a v ten moment se Síla kolem ní rozechvěla.

Hangárem se rozezněl pisklavý zvuk vystřelené šipky.

Kovový hrot se zabodl do nedaleké stěny jen kousek od její hlavy. Vendearien tiše vydechla. Odrazila se a vznesla do vzduchu. Udělala rychlý přemet směrem vzad a dopadla ukrytá za nedaleké bedny poskytující přijatelnou záštitu.

V relativním bezpečí konečně získala svých pár vteřin, aby vyjmula světelný meč z vnitřní kapsy pašerácké vesty. Ochranná barikáda roztrásla a rozletěla na kousky v ohlušujícím výbuchu. Část z nich zasypala Vendearien přímo a vyrazila jí zbraň z ruky. Natáhla se po meči, ale nedosáhla k němu. Zaměřila svou mysl, aby ho přivolala, avšak rukojeť meče odskočila pod palbou z blasterů. Vendearien ztratila koncentraci.

Vyhrabala se z pod sutin a rozběhla se směrem, kudy meč odletěl. Neohlížela se, chtěla jen co nejrychleji získat zpět svou taktickou výhodu. Další zásah do krabic stojících před ní, jí ale opět znemožnil výhled.

Z rohu místnosti se ozval zvuk hučících trysek. Vysoký, obrněný stín se vznesl do vzduchu přímo nad její hlavou. Natáhla paži směrem k útočníkovi. Sílou jej odrazila od sebe. Muž na tryskách zakolísal a dopadl na zem. Nepotřeboval však víc než setinu vteřiny na to, aby se opět vznesl do vzduchu a z chrániče předloktí mu vyšlehl plamen.

Vendearien cítila, jak se k jejímu tělu blíží jeho tepelná stopa. Vsoukala se za stojící polici a začala po útočníkovi metat všechno, co se na ní nacházelo. Nářadí, kousky plechu, šrouby. Všechny předměty muž s chirurgickou přesností odstřeloval ze své cesty. Když pak konečně uznal, že se boj blíží ke konci a Vendearien už nezbylo nic, čím by se bránila, další mířenou raketou odstřelil další police. Učedníci zahnal hlouběji do kouta. Vendearien neměla kam zmizet. Zavřela oči a dlaněmi si zakryla obličej.

Guerion byl příliš daleko, když se ozval první výbuch. S hrůzou se rozhlédl kolem sebe, ale nikoho neviděl. Rozběhl se směrem k hangáru v předpokladu, že některá z jeho společníků musejí být uvnitř. Ještě za běhu zažehnul obouruční světelný meč. Žlutá čepel mu ozářila obličej. Vypadal jako zlatavý přízrak, když vrazil do dveří hangáru.

Mistr neváhal. S pomocí Síly mrštil proti útočníkovi nejbližší kus rozbité bedny. Přiskočil k Vendearien, aby ji chránil vlastním tělem.

Protože obrněný muž druhý útok nečekal, ztratil přehled a letící suť ho vzala sebou. Zvedl se ze země a vystřelil k místům, kde se pohyboval stín nového narušitele. Povědomé zabručení světelného meče odrazilo spršku jeho výstřelů a on v tu chvíli přestal usilovat o životy obou cizinců.

Náhle stál překvapivě tiše. Místností se rozléhalo jen téměř neznatelné pískání chladnoucích cylindrů jeho blasterů.

Něco ho vykojelo. Něco, co necítil už velmi dlouho. Jeho žaludek se rozechvěl, v mozku mu rezonovalo v přesvědčení, že už nemá dál střílet. On však neměl tyhle pocity rád.

Naposledy přemohl svůj vnitřní instinkt a vypálil tam, kde mohla být jediova hlava. Laserová střela se odrazila od čepele světelného meče a ozářila mistrův obličej. V ten moment ozbrojený muž ustoupil dva kroky do strany. Na stěně nahmatal vypínač. Hangár se rozsvítil s dunivým zahučením generátoru.

„Prosím,“ vzdychl útočník zklamaně. „Tohle je vtip, že jo?“

Skeyren stál kousek od svých nedávných cílů. V obličejí se mu usadil otrávený výraz. Půlka jeho hangáru byla rozstřílená na kousky, měl naprasklý ramenní plát a vlasy plné prachu. Nemluvě o tom, že mu doma stydla večere.

„Skloň zbraně,“ zvolal Guerion, ještě stále připravený k boji.

Skeyren v samolibě protočil oba blastery na ukazováčcích. „Jen když vypneš svůj -“ začal větu, ale pak se zarazil. „- hej, nebýval kdysi modrý?“ zamrkal překvapeně.

Guerion vypnul meč, ale bratrovu otázku nechal nezodpovězenou. Místo toho se otočil a pomohl Vendearien ze země.

Učednice vypadala otřesená. Nejprve ani nevnímala, že střelba ustala. Až když ucítila dotek povědomého člověka, otevřela oči a pohlédla na mistra. Snad ještě nikdy nebyla tak ráda, že ho vidí.

„Je mi to líto, pane,“ vydechla plačtivě. Mezi troskami spěšně hledala svůj světelný meč. Jakmile ho našla, napřímila se, ale do tváře se Guerionovi v hanbě ani nepodívala. Místo toho se zahleděla na muže, který se ji před chvílí pokusil zabít.

Vypadal úplně stejně, jako její mistr. Modré oči, rovný nos, silné čelisti lemované hustým vousem. Vlasy měl na rozdíl od mistra kratší, neupravené, tudíž mu nedbale trčely do stran. Na sobě měl mandalorianskou zbroj, plně vybavenou všemi druhy výbušné techniky, plamenometem i raketami. Na stehnech se mu pohupovaly držáky pro dva WL-29 blastery.

Vendearien zaskřípala zuby. „Ty odporný podvodníku!“

Prosmýkla se kolem Gueriona a rozběhla se směrem ke Skeyrenovi. Nyní už posílená svým světelným mečem, vyskočila do vzduchu, čepel připravenou zasadit smrtící ránu. Bez ohledu na výcvik či mistrovo okamžité zvolání, pustila se do protiúderu s pocitem hlubokého zadostiučinění.

Skeyren se rozkročil, zpevnil pozici. Hbitě stiskl několik tlačítek na předloktí. Příkaz uvolnil stlačený vzduch ve své zbroji. Z chladících vývodů vytryskl silný proud dusíku, který odhodil učednici směrem, odkud přiletěla. Učednice dopadla na zem.

„Drž si tu krásku na vodítku, ano?“ zavrčel Skeyren na bratra. Pravý blaster namířil na Vendearien.

„Stop! To stačí, oba dva!“ rozkřiknul se Guerion. Pomocí Síly si přivolal Vendearienin světelný meč do ruky.

Vendearien probodla mistra pohledem, neschopna pochopit, proč jí brání ve výkonu spravedlnosti.

„To je on, mistře! Vydává se za Vás! On zabil senátora Meraka!“ hulákala.

Skeyren se hlasitě rozesmál. Obvinění z úst cizí dívky ho zjevně pobavilo. „Ta je rozkošná, kdes ji sehnal?“

Guerion loupł očima po bratrovi. Pro změnu měl zase pro jednu chuť mu vrazit pěstí.

„Je to moje padawanka,“ odpověděl Guerion stroze. „Ještě ve výcviku.“

Skeyren opět protočil blaster na prstě a elegantním pohybem ho zasunul do držáku. „Měl bys zlepšit svou učební strategii,“ nadhodil opovážlivě. „Kodex jí asi moc neříká. Neexistují emoce, pouze mír,“ usmál se a pokynul směrem k padawance. „Takhle mi přijde emotivní až moc.“

„Neopovažujte se mi citovat kodex,“ vykřikla Vendearien zle. „Nic o něm nevíte, nemáte nejmenší právo!“

„Oh.“ Skeyren zvedl obočí ve falešně konejšivém gestu. „Ale mám.“

Vendearien zmateně pohlédla na Gueriona a pak zpátky na Skeyrena. Z ničeho nic jí přepadla silná touha prověřit si ho pomocí svých schopností. Nevítaně, nepovoleně natáhla chapadla Síly k jeho mysli. Co tam objevila, jí vyrazilo dech.

„Co? Cože?“ zajíkla se. Oči jí těkaly hrůzou.

Skeyren okamžitě rozpoznal směr dívčiných myšlenek. „Ona to neví?“ zeptal se bratra a koutky rtů mu pobaveně cukly do stran.

„Nebyl důvod jí to říkat,“ odpověděl Guerion bezbarvě.

„Co třeba vyhnoutí se trapasu?“

Guerion mlčel. Domníval se, že Vendearien nemusí vědět, že jeho dvojče je vnímavé k Síle. Zběhlý padawan, který se stal mandalorianem a tím pádem vším, proti čemu bojovali.

„Dokaž to!“ přerušila Vendearien příbuzenskou výměnu názorů, stále ještě neschopná akceptovat mistrovo mlčení jako tichý souhlas.

Skeyren se zamračil. „Ne,“ odmávl Vendearien rukou. Neměl potřebu nikomu nic dokazovat. „Tu schopnost – tu věc,“ řekl podrážděně, „jsem nepoužil už pěkně dlouho. A nemíním na tom nic měnit. Nevěříš mi? Zeptej se Gueriona, když ho držíš v tak bezmezném úctě.“ Hluboce se bratrovi poklonil, ale nebylo v tom víc, než teatrální ironie.

Guerion se poníženě zahleděl na bratra a cítil, jak se Skeyrenova mysl plní temnými myšlenkami.

„Je to pravda.“ Obrátil se mistr směrem k učednici. „Vendearien, toto je můj bratr, Skeyren Bokkan,“ představil je navzájem. „Oba jsme prošli výcvikem v chrámu. Před dvadvaceti lety Skeyren Řád opustil. Naše cesty se rozdělily.“

„Takže Váš příbuzný,“ dávala si Vendearien informace dohromady. „Vaše dvojče - je vrah, zatímco Vy jste mistr jedi?“

„Máme jisté profesní a filozofické neshody,“ podotknul Skeyren. „Ale o jaké vraždě tady pořád mluvíte?“

„Lesandt Merak, qovijský senátor, kterého jste zabil na Coruscantu,“ obvinila Vendearien muže pohotově.

Skeyren sevřel ruku v pěst, ve snaze vypudit z hlavy myšlenku na rychlý pohyb a přesně mířenou střelu blasterem přímo mezi padawančina krásná, zvídavá kukadla.

„Na Coruscant už bych nikdy nevkročil,“ odsekl zatvrzele, „ale zjevně tady čelím jasnému rozsudku. Takže,“ oprášil si ruce na znamení, že čas na hry skončil. „Pokud nemáte v plánu po sobě uklidit, doporučuji vám jít někam, kde i stěny nemají uši. Balmorra není vhodné místo na řešení 'jediských záležitostí',“ dodal a ukázal na dveře.

Guerion přikývl. Společně s Vendearien Skeyrenův příkaz poslušně následovali.

Cestou k domu se padawanka neustále otáčela, aby si hlídala záda. Bratr-nebratr, nevěřila tomu mandalorianovi o nic víc, než kterémukoli imperiálnímu přísluhovači. Před chvílí se ji pokusil zabít a teď po ní její mistr chtěl, aby akceptovala fakt, že je to bývalý padawan?

Znělo jí to spíš jako špatný vtip, než jako znepokojivá skutečnost.

„Jste v pořádku?“ volala Aroshen'Xia z dálky na přibližující se skupinu. Její oblečení neslo stopy boje, část overalu měla rozervaný na kusy.

„Wingmawni,“ pokrčila omluvně rameny. „Vběhla jsem jim do hnízda. Myslela jsem, že se jich nezbavím,“ přiznala neochotně, když se snažila oprášit si bláto z kalhot. Jakmile ale spatřila Skeyrena bryskně pochoduujícího za dvěma jedii, zapomněla na svou momentální neupravenost a doširoka se usmála. „Skeyi!“

Skeyren se při zmínce svého jména zastavil. Znal ten hlas až příliš dobře na to, aby se jednalo o nedorozumění. Několika rychlými kroky přistoupil k togrutě. Hluboce se uklonil.

„Mistře,“ řekl pokorně.

„*Su cuy'gar, ad'ika*,“ odpověděla Aroshen'Xia. Rodičovsky objala Skeyrena tak silně, že se rozkašlal.

„*Cuy'gar*,“ opětoval Skeyren mistryni tradiční pozdrav. „*Munit ca'nara, ne'haa'tayli. Tion'jor cuyir gar olar? Me'bana?*“ zeptal se. Tiché Guerionovo odkašlání přerušilo tok jeho myšlenek. Skeyren obrátil oči v sloup a přepnul do basicu. „Alespoň někdo tady mě rád vidí,“ zavrčel výtku směrem k bratrovi.

Aroshen'Xia pohladila Skeyrena po tváři. „Vždycky,“ usmála se. „Už ti Guerion řekl, proč jsme tady?“

Skeyren zavrtěl hlavou. „Ani ne,“ pokrčil rameny. „Zatím se mě jen jeho mazlíček neúspěšně pokusil zabít,“ pokynul směrem k Vendearien, která se při konfrontaci mandaloriana s mistryní opět cítila naprosto ztracená.

„Skeyren je můj bývalý žák, Vendearien,“ oznámila Aroshen'Xia prostě. „Já a mistr Fisk jsme vyzvedli chlapce z jejich rodné planety Ord Mantell. Učili je od prvních krůčků.“

Vendearien se chytila za hlavu. „Já to nechápu, je to mandalorian! Jak jste ho mohli nechat jít? Měl by být ve vězení!“

„V době kdy opustil chrám, to byl chlapec jako každý jiný,“ opravila Aroshen'Xia padawanku ve snaze hájit čest svého chráněnce, ale Skeyren položil mistryni ruku na rameno. Pokynutím hlavy ukázal na dům.

„Klid dámy,“ zazubil se. „O mé maličkosti se můžete dohadovat i uvnitř.“

Jen co skupina vstoupila do chodby, přiložil Skeyren prst ke rtům. Naznačil, aby všichni byli potichu. Protáhl se kolem jedné z přilehlých místností a zatáhl pootevřené dveře. Návštěvníky odeslal do hlavní místnosti.

Byla téměř nevybavená. Uprostřed stál obitý stůl. Na straně jednoduchý, nepohodlný gauč a mezi dvěma podpěrnými sloupy natažená houpací síť. Stejně jako v hangáru, se všude válely náhradní díly ke zbraním, ba dokonce i jeden napůl rozebraný hlídkový droid – nejspíš památka na návštěvu nějakého hlídaného zařízení.

Skeyren rozsvítil. Usadil přítomné na místa a začal si sundávat zbroj.

Tehdy si Vendearien uvědomila, že mezi jejím mistrem a mandalorianem přeci jen byly jisté rozdíly. Skeyren byl širší v ramenou, měl mohutnější ruce. Ve správném světle dokonce viděla, že má levou stranu tváře poznamenanou rozsáhlou, dávno zhojenou jizvou od popálenin.

„Takže,“ započal Skeyren rozhovor. „Z čeho jsem obviněný?“

Guerion bez přemýšlení odepnul z opasku holoprojektor. Spustil záznam. Skeyren klidně pozoroval muže sklánějícího se nad tělem mrtvého senátora. Vendearien a Aroshen'Xia bedlivě sledovaly jeho reakce vůči projekci.

„Tak co myslíš?“ zeptal se Guerion, jakmile obraz ve správnou chvíli zastavil. „Myslím, že máš problém, bratře,“ odpověděl Skeyren pobaveně.

„Tohle není možné!“ vykřikla Vendearien. „Snad mu nevěříte?! Samozřejmě, že zapírá!“ vymrštila se z gauče, ale vzápětí na to jí kousek volně ležící součástky zasáhl přímo do hlavy. Skeyren mrštil po padawance malou kovovou maticí.

„Mohla bys být potichu?!“ vyštěknul přidušeně.

Z vedlejší místnosti se ozval šoupavý zvuk kroků. Mandalorian se znovu zamračil. „Příště to bude blasterem,“ zavrčel. Odešel směrem k místu, odkud se zvuky ozývaly.

Netrvalo dlouho a z postranní místnosti vykoukla mladá dívka. Její dlouhé tmavé vlasy se jí válely po ramenou jako klubka černých hadů. Na sobě měla jen noční úbor. Přestože pobývala v jednom domě s mandalorianem, nebyla ozbrojená. Vlastně vypadala spíš vyděšeně, než nebezpečně.

Rozhlédla se po přítomných a nervózně přešlápla.

„Ba'vodu? Tion'cuy?“ zeptala se rozespale.

Skeyren jí zastoupil cestu a prstem ukázal zpět do jejího pokoje. „Wer'cuy,“ odpověděl. „Slanar bah haav,“ řekl, a dívka zalezla.

„Omlouvám se,“ mávnul rukou směrem k zavírajícímu se pokoji. „Má lehké spaní.“

„To byla Mevikko Sharae?“ zeptala se Aroshen'Xia šokovaně. „Vyrostla. Naposledy jsem ji viděla ještě v postýlce,“ usmála se.

„Jo, je z ní pěkná holka. Ale tahá se se špatnými lidmi. Přál bych si, aby někdo vypsál ty sobrikské šašky odměnu,“ ušklíbl se Skeyren, ale jeho vtipu se nikdo nezasmál. Naklonil se k bratrovi a natáhl před něj rozevřenou dlaň. „Můžu se na ten záznam znovu podívat?“

Guerion zaváhal. „Vrátíš ho nepoškozený?“ zeptal se podezíravě.

Mandalorian otráveně spustil ramena. „Připlížíte se do mého domu uprostřed noci, zničíte mi půl hangáru a obviníte mě z vraždy, kterou jsem nespáchal. Myslím, že mám právo se hájit, ne?“

Guerion předal holoprojektor bratrovi. Skeyren záznam znovu spustil a pozorně ho sledoval. Netrvalo dlouho, než se v modrém odlesku vysílání jeho oči rozšířily uvědoměním a on projekci zastavil.

„Tady,“ ukázal prstem na malé zařízení, které měl vrah připevněné k hrudi. Bylo důsledně skryté, avšak na jediný moment prokouklo skrze dlouhý plášť. „Tohle je emitör obličejové projekce,“ řekl zběžně. Návštěvníci odpověděli zmateným výrazem.

„Je to zařízení, které vám na obličeji vytvoří holoprojekci někoho jiného. Je zrakem neodhalitelné, dokud se vaší tváře nikdo nedotkne. Pole se poruší. Rychlá pomůcka, chcete-li se někam vplížit nepozorovaně, nebo potřebujete rychle změnit vzhled. Ale není jich moc. A není na ně spoleh. Je to experimentální technologie, poměrně nová.“

Vendearien zírala na blikající světýlko na vrahově hrudi. „Kdyby něco takového existovalo, Rada by to určitě poznala hned napoprvé,“ řekla odhodlaně.

„Rada jedi už se dávno rozhodla, koho obvinít,“ imitoval Skeyren dívčin panovačný tón. „Proč by se měli zabývat takovou drobností?“ zeptal se, ale byla to spíše řečnická otázka.

„Stejně myslím, že lže,“ rozhodla Vendearien. Obrátila se na svého mistra v domnění, že bude souhlasit. Guerion se však nečekaně zamačkal.

„To stačí, Vendy!“ vyhrknul na žákyni. „Myslím, že pro dnešek už jsi rozsudků vyřkla až příliš. Zdrž se dalších komentářů, prosím.“

Padawanka nazlobeně nakrčila nos, ale jedi tomu nevěnoval pozornost. Neuvědomovala si vážnost toho, co mohlo znamenat zařízení na vrahově hrudi. Buď se někdo snažil ukázat Gueriona ve špatném světle, nebo dokonce zpochybnit jeho loajalitu vůči řádu a Republice, nebo měl Skeyren – a o to nepochybně – mocné nepřátele, kteří ho chtěli odstranit z cesty. Oba případy byly stejně nebezpečné. Navíc, Skeyren byl Guerionovo jednovaječné dvojče a mistr odmítal svého bratra nechat křivě obvinít a uvěznit jen proto, aby vyvážl s neposkvrněným štítem.

„Řekl jsi, že těch zařízení není moc,“ přemýšlel Guerion nahlas, zatím co si prsty hladil plnovous. „Dokážeš říct, kdo je používá?“

Skeyren obrátil oči ke stropu, jakoby se snažil vyčíst seznam vlastníků.

„Jsou jich -“ zamyslel se, „ - stovky. Pochopte, není to blaster nebo puška, kterých jsou miliardy. Používají je pašeráci a námezdní lovci od světů Jádra po Vnější okraj. Používají je dokonce i lehké holky, aby při návštěvě svých klientů pro okolí vypadaly jako jejich manželky.“

Guerion chápal, kam jeho bratr míří. „Dobře. Budu potřebovat, abys s námi odletěl na Tython a řekl Radě všechno, co o nich víš. Abychom mohli započít pátrání.“

„Ne,“ řekl Skeyren rozhodně. „Nemůžu jen tak odjet. Nechat tady Meivikko samotnou. A už vůbec nepoletím na Tython. Použij tu informaci, jak chceš, ale mě z Republikových šaškáren vynech. Zatkli by mě v moment, kdy bych strčil špičku nosu do chrámu.“

„Skeyi pochop, že jsme do tohoto momentu netušili, že taková technologie existuje,“ vložila se do rozhovoru Aroshen'Xia, „a ty o ní zdá se víš dost. Agenti SIS by mohli tvé znalosti využít, možná i nás přivést na vrahovu stopu.“

Mandalorian zlostně vydechnul. „Ať už se Guerion namočil do čehokoli, je to jen jeho problém,“ zavrčel. Ukázal na zem. „Podlaha je volná, klidně se tu vyspěte. Ráno ale zmizte dřív, než vás Vikky uvidí,“ dodal a opustil dům.

„Je mi to líto, Guerione,“ vzdychla Aroshen'Xia.

„Není to Vaše vina,“ odpověděl mistr sklíčeně. „Odpočiňte si, půjdu za ním.“

„Určitě je to dobrý nápad? Jeho mysl -“ Aroshen'Xia se zhluboka nadechla a zavřela oči, jakoby se soustředila na nějaký vzdálený zvuk nebo myšlenku, „ - je zakalená. Zlobí se. Na tebe, na obvinění z vraždy. On ji nespáchal.“

Guerion přikývl. „Já vím. Víím, že mluví pravdu. A ano, je velice rozlícen, že jsem se tady, že jsem vůbec měl tu drzost ukázat v jeho domě. Jsem připraven mu čelit se všemi následky.“

„Možná bys mu měl říct pravdu o Priora Iona,“ navrhla mistryně opatrně, ale Guerion její nápad okamžitě zamítl. „Cítil by se podvedený. Zkusím vymyslet něco jiného.“

Guerion opustil dům, Aroshen'Xia a Vendearien osiřely. Cokoli si ti dva potřebovali vyříkat, muselo zůstat mezi nimi.

Když mistr kráčet směrem k hangáru, ozvávaly se z útrob budovy táhnoucí se, skřípavé zvuky. Jakoby zvěstovaly blížící se bouři. Přestože byl Guerion mistr jedi a jeho výsledky v tréninku patřily k jedněm z nejlepších, nyní jen těžko hledal duševní klid. Pouto se Skeyrenem, jako s dvojčetem, se po letech znovu

obnovilo. Gueriona stálo veškeré úsilí nenechat se strhnout zrádnými myšlenkami svého bratra.

Skeyrena zastihl, když namáhavě posouval napůl rozbitou přepravní bednu po podlaze. Byla těžká. Při pokusu ji zvednout a postavit na steč, mu přiskřípla prst. Skeyren ostře zaklel.

„*Haar'chak!*“ vyletělo mu z úst.

Opět se k bedně naklonil, že bude pokračovat. Náhle se však box zvedl do vzduchu a začal před jeho očima poslušně levitovat. Mandalorian otočil tvář ke vchodu, kde spatřil svého bratra, jak nataženou paží kontroluje pohyb poškozené úschovny.

„Chceš mi to hodit na hlavu a odtáhnout mě Tython v bezvědomí?“ zeptal se otráveně. Poodešel od bedny, aby si u pracovního pultu našel čistý hadr, kterým si začal otírat špinavé dlaně.

Guerion nechal kousavou poznámku viset ve vzduchu. Pomocí druhé ruky opsal drobný půlkruh. Bedna se postavila na výšku. Hnaná Sílou, posouvala se pomalu po místnosti. Nakonec téměř neslyšně dosedla do rohu hangáru ke svým zbylým kolegyním.

Skeyren nevrle odhodil hadr na zem. „Co chceš, Guerione? Mám tady práci!“

„Chci si promluvit, ale až se uklidníš. Nesoustředíš se, zlobíš se,“ odpověděl Guerion poučně. To Skeyrena jen více dopálilo. Přes dvacet let o něj bratr nezavadil pohledem. Kdo ví, jak se vůbec dozvěděl, kde žije.

Skeyren impulzivně sáhl po blasteru, ještě stále bezpečně připoutaném ke stehnu. Na Balmoře se nevyplatilo chodit neozbrojený ani v době, kdy všichni spali.

„Vypadni z mého domu,“ spustil na bratra ostře, ale Guerion stál klidně dál bez hnutí ve dveřích hangáru. Ani brvou nenaznačil, že by ho Skeyrenovo chování zaskočilo.

Mandalorian tedy spustil blaster hlavní k zemi a zasunul ho zpět do pouzdra. Když nemohl mistra jedi vyděsit, rozhodl se ho alespoň ignorovat. Čím víc se prodleva mezi poslední prodlužovala, tím víc se Skeyren začal uklidňovat. Na to Guerion čekal.

Opatrně vstoupil do hangáru. Jal se sbírat ze země jednotlivé poničené předměty, nyní už ale vlastníma rukama. Postupně je nosil do nově nachystaných beden se šrotem.

Jedna z věcí ležících na zemi byla i malá, kulatá výbušnina; byl to granát, v jehož středu lákavě svítil červený spínač. Guerion ho se zájem zatlačil dovnitř a odpočet se rozblíkal.

Skeyren ostražitě vykřikl. Natáhl směrem k bratrovi ruku. Nevěděl, jak se to stalo, ale v ten moment granát vyletěl Guerionovi z dlaně a dobrou vteřinu letěl vzduchem směrem ke Skeyrenovi. Skeyren dočista vyveden z míry tím, co právě udělal, spustil paži dolů a po výbušnině skočil. Těsně před tím, než odpočet zezelenal, spínač vypnul.

„Zbláznil ses?!“ zaúpěl. Guerion mírně zvednul koutky úst a pokrčil rameny. „Teď se soustředíš,“ řekl klidně.

Mandalorian měl chuť chytit bratra pod krkem a nacpat mu do chřtánu explozivní šipku. Ale místo toho se uvolněně rozesmál. „Ty jsi takový kretén, Guerione.“

Guerion opětoval úsměv a přisedl si k bratrovi na podlahu. Ne, nesnažil se spáchat sebevraždu, ani Skeyrena zabít. Potřeboval se jen ujistit, že bratrova nenávist vůči němu nepřesáhla nejzákladnější lidský reflex, kterým byl pud sebezáchovy. I za cenu toho, že ho donutí použít Sílu, jíž tak bytostně nesnášel.

„S výbušninami mi to nikdy nešlo,“ řekl mistr skromně.

Skeyren přikývl. „Jo, proto běháš po světě se svítící tyčkou, zatím co já s tímhle,“ zvedl granát na úroveň obličeje a párkrát ho protočil v ruce.

Následovalo několik tíživých vteřin ticha, než Guerion znovu promluvil. „Jak se cítíš?“ zeptal se.

Skeyren nechápavě pokrčil rameny.

„Myslím, po Priora Iona,“ dodal mistr, aby bratr pochopil, co má na mysli.

„Jak ty to víš?“

„Aroshen'Xia,“ odpověděl Guerion stručně. „Řekla mi, že se tvoje jméno objevilo v nemocničních záznamech na Nar Shaadě,“ zalhal. „Jak dlouho jsi tam byl?“ dodal spěšně. Chtěl si pojistit, že Skeyren nenabyde podezření.

Jak již předtím řekl Aroshen'Xia, úplná pravda by v tuto chvíli nebyla tak dobrým sluhou, jako spíše zlým pánem.

Skeyren se dlouze zamyslel. „Čtyři standartní měsíce. Nejspíš. Přesně si to nepamatuju. Prvních pár dní jsem strávil připoutaný na kovovém lůžku a hlídači si ze mě dělali polední kratochvíli,“ usmál se, ale za těmi slovy se ukrývaly bolestivé vzpomínky.

Guerion samozřejmě dobře věděl, jak dlouho držela ilegální těžařská společnost jeho bratra na Priora Iona. Bylo to přesně čtyři měsíce, dva týdny a tři dny. Tehdy si myslel, že to Skeyren nepřežije. Běžná délka života pracovníka na Priora Iona byla asi pětatřicet dní. Bylo složité dostat Skeyrena z vězení bez vědomí Rady, ale nakonec se jim to povedlo s pomocí neočekávaného spojence.

„Takže, už jsi v pořádku?“ zajímal se Guerion dále.

Mandalorian ho hrdinně odmávnul rukou. „Jen pár popálenin, modřin a poraněná pýcha. Na nic víc se nezmohli,“ zakřenil se.

Ano, a proto jsi byl měsíc v nemocnici a dalších dva v domácím léčení, pomyslel si Guerion, ale stále hrál tu šarádu s ním.

Skeyren byl z těch dvou vždycky ten silnější. A nejen fyzicky. Dokud byl padawanem, vyjma povýšeneckého chování, mluvalo se o jeho zbylých schopnostech zásadně superlativech. Měl už od dětství úžasné vyvinuté mentální bariéry. Dokázal ohýbat Sílu tak, že tvořila mosty i opevnění. Všechny myšlenkové triky, které na něj kdokoli zkoušel, selhávaly a obracely se proti útočníkovi.

Když mu bylo asi osm let, pokusil se ho jiný, starší padawan pomocí Síly přimět, aby se v kantýně polil horkou polévkou. Dopadlo to tak, že záškodník pocákal polévkou nejen sám sebe, ale také svého mistra a to přímo před očima Satele Shan. Všichni z toho onehdy měli šílenou legraci.

Guerion cítil, že cosi z té neoblomné mysli ve Skeyrenovi stále ještě zůstávalo, ale jak sám dříve řekl, vzdal se užívání Síly v momentu, kdy opustil Řád. Zjevně se do jejího náručí uchyloval jen v krajních případech. Neúmýslně.

„Skeyi, potřebuju – prosím tě, abys se mnou letěl na Tyhon,“ změnil Guerion téma. To byl přece hlavní důvod, proč přišel. „Nic se ti nestane. Aroshen'Xia k

tobě nikoho nepustí blíž, než na deset kroků," zavtipkoval. „Udělal si kvůli tobě v Řádu dost nepřátel. Ale pokud souhlasíš, sejdeš se pouze s grand mistryní Shan a s někým z SIS. Nikdo jiný u toho být nemusí.“

Skeyren položil hlavu do dlaní. Několikrát si protřel unavené oči. „Je Satele pořád ještě tak nestranná? Nebo je z ní druhý Fisk a Fane?“

„Je stále tím nejneustrannějším mistrem na celém Tythonu,“ odpověděl Guerion spokojeně.

Skeyren se usmál. „A je pořád tak sexy?“

Otázka Gueriona poněkud zaskočila. Když ale spatřil jiskřičky pobavení v bratrových očích, upřímně mu odpověděl. „Ano, je pořád tak zatraceně sexy.“

Oba muži se rozesmáli. V prachu a špíně hangáru seděli ještě další dvě hodiny, než se rozhodli vrátit se do domu.

Guerion ulehl na zem a Skeyren se uvelebil v houpací síti natažené mezi přebytečným sloupovím. Spal až do doby, než se první paprsky slunečního světla zabodly do jeho tváře s připomínkou, že je čas vylézt z brlohu.

Skeyren vstal, jako obvykle, první. Návštěvníci stále ještě spokojeně oddechovali na zemi jeho skromného příbytku a svými nádechy a výdechy vířili prach na podlaze.

Opatrně se svezl z houpací sítě a zamířil rovnou do Mevičina pokoje. Mladá dívka už byla také vzhůru. Prohlížela si ranní zprávy na holosíti.

„*Jate vaar'tur*,“ pozdravil ji a posadil se na postel vedle ní. Krátce ji políbil do černých vlasů. „*Ni ganar at ba'slanar*.“

Mevikko vypnula projekci. „Odejít? Tak narychlo?“

„Budu pryč jen den nebo dva,“ odpověděl Skeyren zamyšleně. „Pošlu zprávu Stax a Rekepovi, že u nich na chvíli zůstaneš. Nechci, abys byla sama v domě.“

Mevikko sklíčeně vzdychla. Nerada pobývala u Skeyrenových zabrackých přátel. Pracovali v továrně na Markaranských pustinách a jejich dům čpěl výpary z chemických látek. Mohla by klidně chodit celý den ve filtrační dýchací masce a stejně by měla pocit, že se jí zkažený vzduch vyžírá do plic díru.

„Fajn,“ odsekla rezignovaně. „Ale vypomáhat do baru jít můžu, ne?“ ujistila se, že alespoň přes den bude moct trávit čas mimo zabrackou toxickou zónu.

Ve skutečnosti nepracovala, jen vypomáhala v podniku v Sobriku. V jejím věku byla na zaměstnání příliš mladá a navíc, Skeyren byl za svou práci placen velmi dobře, a to bez ohledu na to, co skutečně dělal. Mevikko přesně netušila, proč se její strýc toulá po různých planetách a proč je jejich hangár napěchovaný zbraněmi a výbušninami. Na otázky ohledně zaměstnání vždycky odpovídal, že je osobní strážce, a ona mu věřila. Ale protože by se doma, daleko od civilizace, pravděpodobně ukousala nekonečnou nudou, našla si práci malé kantýně pod spaceportem, kde uklízela a myla nádobí. Trávila zde čas po boku svých nejlepších přátel. A také vedle Gickiza, zkráceně též zvaného 'Gicky'; urostlého, jen o několik standartních let staršího twi'leka, který byl snem každé dospívající dívky. Pocházel z Rylothu. Jeho rodina se přestěhovala na Balmoru poté, co byl jeho bratr vybrán na Korriban jako akolyt.

Gicky měl sytě modrou barvu kůže. Dlouhé lečku nosil obalené černou kůží a jezdil na nejrychlejším spídru na planetě. Jeho tmavé oči pronikaly do srdcí i duší všech zákazníků a nebyla jediná zákaznice, co by odmítla jeho pozvání na drahý drink, i když ho nakonec sama zaplatila.

Přestože tomu tak vždy nebylo, posledních několik dní si Gicky začal Mevikko Sharae více všímat. Její srdce tím pádem planulo pro statného twi'leka o to intenzivněji. Nejspíš konečně pochopil, že není žádná malá holka. Před dvěma měsíci oslavila čtrnácté narozeniny. Podle mandaloriánských tradic by se už za dva roky mohla vdávat. Ostatně, její máma s tátou se rovněž dali dohromady hodně mladí.

Jenže Skeyren neměl Gickiza rád. Pořád opakoval, že je to prohnaný floutek, co si buduje ego na své rebelské vizáži. Jenže ho vůbec neznal. Neznal jeho dobrou, ušlechtilou duši. Gentlemanšské chování. To Mevikko byla ta, kdo o něm věděl ze všech nejlépe.

„Ano,“ řekl Skeyren po důkladném zvažování. Dal se k odchodu. „Můžeš chodit do baru, ale chci, abys byla nejpozději hodinu po setmění u Stax, jasný?“ namířil na neteř prstem. „A nechci slyšet, že se taháš s tím twi'leckým

milovníkem. Jestli tě s ním znovu načapám, zavážu mu lečku do mašličky a nastříkám ho na růžovo.“

Mevikko rozmrzele sevřela datapad. „Přestaň mi nakazovat s kým se mám stýkat!“ vyštěkla po strýci. Rozezleně nafoukla tváře. „Nejsi můj otec!“

Skeyren se usmál. „Ne, to nejsem. Ale vzhledem k okolnostem jsem to poslední, co ti v galaxii zbylo, *vod'ika*,“ mrknul pobaveně na neteř. Vikky mu naštvane hodila datapad do obličeje. Skeyrenovy rychlé reflexy se však nemohly s letícím přístrojem měřit. Obratně zachytil datapad dřív, než mohl udeřit do obličeje.

„*Bid gebbar*,“ zakřenil se pobaveně a položil ho na nejbližší polici. „Vyzvednou tě kolem oběda, tak se nikde neflákej,“ dodal naposledy a opustil pokoj. Po zavření dveří ještě slyšel Mevikko Sharae mumlat nějaká slova o tom, jak se těší, až se odstěhuje.

V hlavní místnosti už se návštěvníci probudili ze spánku. Vyrušily je zostřené hlasy, vycházející z dívčina pokoje.

„Je všechno v pořádku?“ zajímala se Aroshen'Xia.

Mandalorian zvedl palec a pokynul s ním za svá záda. „Tohle?“ Ušklíbl se. „Tohle je normální, je po ránu vždycky protivná. Puberták. Připadá si starší, než ve skutečnosti je,“ pokrčil rameny a začal se soukat do své klasické zbroje. Na stole nechal ležet pouze jetpack a přilbu s tak typickým hledím ve tvaru T.

„Poletím s vámi na Tython, ale budu mluvit jen se Satele Shan. Nikoho dalšího z Řádu vidět nechci,“ řekl rozhodně. „A poletíme mojí lodí. Netuším, v čem jste se sem dostali, ale předpokládám, že Rada nepůjčuje svá nejlepší plavidla na takhle kuriózní mise. Navíc bych vážně chtěl být co nejdříve zpátky.“ Ukázal směrem k východu. „Běžte napřed, potřebuju si ještě něco zařídit.“

Jediové svorně přikývli a opustili dům, zatím co Skeyren přistoupil ke komunikačnímu zařízení a zadal frekvenci pro spojení se Stax.

„Už chápu, že si tě nedokáží vynachválit jako diplomata.“ Dloubla Aroshen'Xia Gueriona spokojeně do žeber. „Dobrá práce!“

Mistr se skromně pousmál, ale za poklonu nepoděkoval. V hlavě se snažil osnovat plán na to, jak přimět Satele Shan, aby se s bratrem sešla v soukromí.

Bylo mu jasné, že se jí nebude líbit ukryvání se před ostatními z Řádu, avšak bez nějakého ústupku by Skeyrena nikdy na Tython nedostal.

Slunce se dále neúnavně dralo na obzor a skrze škvíry prosvítaly do hangáru pruhy světla, které se zavrtávaly do kovového těla hlídkovací lodi připomínající model D5. Měla krásnou, zlatorudou barvu, jen na několika místech značně poškozenou od střetu s drobnými asteroidy a ožehnutou od blasterových kanónů. Z dálky by nezkušené oko nic nepoznalo, ale při bližším pohledu bylo možné vidět, že se tak zcela nejedná o Mantis, jak se lodím typu D5 říkalo, jako spíš o slepenec několika různých plavidel do podobného tvaru.

„Líbí se vám?“ ozval se Skeyrenův hlas za zády návštěvníků, když si detailně prohlíželi monstrózní konstrukci lodi.

„Tohle není Mantis,“ pohladila Aroshen'Xia rukou chladný kus plechu, pevně spojený silnou vrstvou svárů, „je mnohem menší.“

„Rozhodně,“ usmál se Skeyren. „Skoro o čtyřicet metrů. Vyrobil jsem ji sám, říkám jí *Lalat* – jazyk. To kvůli tomu červenému nátěru. Ale jednou bych pravou D5 chtěl,“ přiznal se. „Až *Lalat* doslouží. Zatím je to nejspolehlivější holka, jakou jsem kdy potkal.“ Poplácal plavidlo po boku. Nahmatal páku pro otevírání dveří. Za ohlušujícího rachotu se pod nohy jediů spustily schody.

„Dámy první,“ uklonil se Skeyren ukazujíc nahoru, jako nějaký uvítací droid na výletních lodích. Skupinka nastoupila a pokračovala přímo do protažené přední části s kormidlem.

Skeyren briskně prosvištěl kolem Vendearien. „Na nic nesahej,“ upozornil ji a zapadl do pilotního křesla. Po zapojení několika přístrojů se loď mírně roztrásla. Ze vzduchových filtrů se do prostoru můstku začal řinout vlhký vzuch. Střecha hangáru se otevřela a *Lalat* se odpíchla od země.

„Dámy a pánové, zadávám souřadnice pro skok na Tython,“ promluvil Skeyren k posádce pobaveným hlasem. „Prosím, připoutejte se. Po dobu cesty nejezte a nepijte.“

Jediové na příkaz okamžitě zaujali svá místa na volných křeslech poblíž palubního počítače s přístupem na holosíť. Skeyren naklikal do ovládacího řízení

krátký, šestimístný kód, který používal pro identifikaci s letovým provozem nad Gorinthským kaňonem.

„Přejeme vám příjemný let.“ Usmál se sladce a zatlačil knípl směrem k sobě. Lalat poslušně vystřelila vstříc modravé obloze.

5. SLADKÝ DOMOVE

SOUČASNOST

PO DOBU několikahodinové cesty měla posádka lodi sotva náladu na konverzaci. Aroshen'Xia mlčky pozorovala míhající se světla v hyperprostoru. Venderarien, nevyspaná z předchozího dne, upadla do slastného bezvědomí během prvních třiceti minut. Jen Guerion se odebral do místnosti s hologramem, aby navázal spojení s Tythonem.

Na kruhovitém vysílači se objevila postava Satele Shan. Vypadala znepokojeně, ale pozorně poslouchala celé mistrovo vyprávění o tom, co se na Balmoře událo. Po jeho dokončení zdvihla ruku ke tváři a prsty krátce pohladila lícní kosti.

„Nikdy jsem o takovém zařízení neslyšela,“ oznámila Guerionovi zamyšleně. „Jste si naprosto jistý, že Skeyren nelže?“

Mist přikývl. „Ten emitor na záznamu skutečně je,“ řekl rozhodně. „Nenapadá mě nic jiného, co by mohl představovat. Vracíme se zpátky na Tython ve Skeyrenově lodi, mohla byste zařídit, aby naše přistání proběhlo bez narušení?“

Satele spustila ruku ke svému boku, kde ji pohodlně usadila. „Ano, zajistím, aby vás chrámová ostraha vpustila dovnitř. Až přistanete, vyhledejte mě v meditační místnosti. Přizvu dva agenty z SIS kvůli vyšetřování.“ Přikývla. S těmito slovy se spojení s chrámem přerušilo. Guerion vypnul holoprojekci a odebral se zpět do kokpitu.

„Jak to šlo?“ zajímala se Aroshen'Xia.

„Grand mistryně nás bude očekávat, poslechně si Skeyrenovu verzi,“ řekl rozvázně a usadil se do křesla poblíž klidně oddechující Vendearien.

„Pravdivou verzi,“ upozornil Skeyren, pročítající si datapad se seznamem nově vypsaných odměn na hlavy nic netušících skoro-nebožtíků.

„Víš, přemýšlel jsem o tom, kdo by mohl na Coruscantu používat obličejový emitor. Napadly mě desítky jmen,“ obrátil Skeyren téma konverzace. „Politici, šlapky, zloději. Je to velké město. V jeho spodních vrstvách se to podvodníky a

vrahy jen hemží. Celá Black Sun je jistě schopná si pár takových emitorů obstarat.“

Aroshen'Xia zakroutila hlavou. „Ale proč by Black Sun napadala quoviského senátora? Republika s Quovii obchoduje, ale nejde o nic většího, než speciální minerály, které se dají sehnat na desítkách jiných planet. Jen nabídli nejvýhodnější podmínky. Black Sun by zabitím senátora nic nezískala. Ani by tím nedestabilizovala trh.“

Skeyren zamyšleně odložil datapad. „Nedokážu si pomoci, ale něco mi říká, že tady o Republiku tak úplně nejde.“

Guerion překvapeně zvedl obočí. „Domníváš se, že útok je řízený proti mně?“ Stejná myšlenka už ho napadla ve Skeyrenově domě, jen jí s ostatními více nerozebíral.

„Kdo ví, kolik lidí jsi našel za dobu své služby pro Republiku. Byl jsi schopný vytočit mě už jen tím, že ses ukázal na mém prahu. Budeš v tom asi dobrý,“ popíchl Skeyren bratra a s lišáckým úsměvem pod vousy se vrátil ke svému datapadu. Prsty prolistoval několik dalších stran, až najednou překvapeně nakrčil nos. „Ah, sakra,“ otočil obrazovku datapadu směrem k jediům. Na barevné fotografii zářila Guerionova tvář. „Máš na hlavu vypsanou odměnu, bratře.“

Mistr okamžitě vyskočil a popadl zařízení. Zběžně pohlédl na informace pod svou podobiznou, ale nerozuměl jim. Byly v neznámém kódu.

„Co je tohle za síť?“ zeptal se zmateně.

Skeyren mu vyškubl datapad z ruky. „Tohle je Rhijirenova listina,“ vysvětlil. „Jen pár lidí do ní má přístup. Je pro ty, kterým by vypsání kontraktu mohlo zničit kariéru nebo pověst. Nikdy se nedozvíš kdo nabídky zadává. SIS by je bez správných klíčů nedokázala rozluštit ani v příštím tisíciletí. Zdejší odměny nejsou jen tak ledajací prodejci, zloději, zhrzení milenci nebo karbaníci. Tohle jsou politici, jediové, sithové, republikové i imperiální speciální jednotky. Vzpomínám si, že jednou kdosi vypsál tučnou odměnu na Darth Barase, člena Temného koncilu -“ Skeyren prolistoval dalších několik stran, „- a hele, pořád tady je. Asi ho ještě nikdo nezabil.“ Zazubil se.

Guerion srazil obočí do věčka. Ostře pohlédl na bratra. „Ty taky lovíš tyhle lidi?“

„Já ne,“ ujistil ho Skeyren. „Nabídkám z Rhijirenovy listiny se vyhýbám. Jsou příliš nebezpečné. A já mám doma pubertáka. Nemůžu riskovat, že někde zařvu a to ani za...wow...stočtyřicet miliónů kreditů. Občas se sám sebe ptám, jestli ty peníze skutečně existují.“

Guerion chápavě pokýval hlavou. Rhijirenova listina zjevně nabízela velké výdělky, ale riziko bylo příliš vysoké. Nastěstí. Mít teď v patách lovce odměn bylo to poslední, co potřeboval.

„Mít přístup do takové sítě by se Radě hodilo. Mohli bychom předejít mnoha zbytečným vraždám,“ napadlo ho mimoděk.

Skeyren okamžitě smetl jeho nápad ze stolu. „Řekl jsem že ti pomůžu a ne, že ti zaprodám duši,“ hrknul podrážděně. Pohlédl na ovládací panel lodi. „Budeme vystupovat z hyperprostoru. Probuď svou spící krásku, jsme tady.“

Přistát na střeše chrámu Jedi bylo pro Skeyrena jako cesta do minulosti. Mnoho se tady za posledních dvaadvacet let nezměnilo, snad jen padawanů zde bylo víc, než si pamatoval. Když přelétávali nad tréninkovými poli, těžko z hlavy vytěšňoval vzpomínky na dobu, kdy sám jako mladý učedník pobíhal po zelené trávě a bušil vrnicí elektrotyčí do prošíváných figurín.

„Domove, sladký domove,“ špitl ironicky. Navedl Lalat na přistávací plochu a ona neslyšně dosedla na leštěný povrch chrámového obložení. V rychlosti povypínal jednotlivé přístroje. Do počítače zadal další, nyní dvanáctimístný blokovací kód zajišťující, že bez jeho znalosti s Lalat nikdo neodletí. Plavidlo utichlo a schody na povrch se otevřely.

Jen co Skeyren položil nohu na zem, všiml si, jak se na něj otáčejí pracovníci odletové plochy. Zachytil pár pohledů zmatených padawanů, zkoumavě si prohlízejících jeho zbroj, i bystré oči chrámové ochranky, která automaticky sáhla po elektrotyčích. Naštěstí je v zápětí nechala zasunuté do zádočných držáků – nejspíš poznali, že se jedná o očekávanou návštěvu.

Dobrá práce, Satele, pomyslel si Skeyren. Nechal se Guerionem a Aroshen'Xia vést do spodních pater, kde se nacházely další tréninkové a meditační místnosti. Snažili se přitom vyhýbat davům. Přesto po cestě minuli ještě několik dospělých rytířů jedi, kteří na mandaloriana hleděli podezřavým pohledem. On jim ale jejich zakaboněné výrazy oplácel dětským zamáváním.

Dveře od meditační místnosti byly těžké, vyrobené překvapivě z masivního dřeva. Jejich tajemný, rubínový nátěr dokonale ladil s dlouhým běhounem táhnoucím se po chodbě. Tvořil dokonale energií nabitou oázu pro dlouhá rozjímání.

Guerion se zastavil před vchod. „Snaž se chovat slušně,“ poprosil ho.

Skeyren udělal pukrle. „Chápu, jako za starých časů,“ řekl.

Guerion zaklepal na dveře. Za několik vteřin se dveře otevřely a z útrob místnosti vykoukla tmavovlasá hlava Satele Shan.

„*Su cuy'gar*,“ spojila mistryně ruce na úrovni hrudi. Mírně se předklonila uctivém pozdravu.

„Provázej Vás Síla, mistře,“ odpověděl Skeyren pokorně. Rovněž se uklonil, čímž minimálně Guerionovi a Vendearien vyrazil dech. Z nějakého důvodu čekali cokoli, jen ne vytříbené vychování, na které Guerion apeloval.

„Prosím, vstupte.“ Satele poodstoupila stranou a vpustila skupinku do dveří. V místnosti už čekali dva muži, oba oblečení v uplých kožených bundách s úzkými kalhotami.

„Toto jsou Gorvin a Reycarr z SIS, specializují se na podsvětí Coruscantu,“ představila Satele zběžně dva zástupce lidské rasy.

„Pane Bokkane,“ pozdravil Reycarr falešně přátelsky. „Prosím, posaďte se.“

Skeyren razantně odmítl. „Tak dlouho se nezdržím,“ zabručel. Všiml si, jak ho Gorvin dává pohledem. Věřil mu asi tolik, jako tusken zdomácnělému kraytskému drakovi.

Reycarr skřížil ruce na hrudi. „No, tak tedy spusťte, ať to máme rychle za sebou,“ vybídl Skeyrena.

Mandalorian se točil na Satele. „Máte tady ten záznam?“ zeptal se.

Gorvin spustil projekci na přenosném zařízení, holoprojektoru mnohem sofistikovanějším, než jaký kdy Skeyren viděl. Nechal obraz zastavit na stejném místě. Kvalitnější záznam mu nabídl mnohem více detailů.

„Jak už jsem Guerionovi řekl, tohle je obličejový emitor. Vysílá holoprojekci směrem vzhůru, na tvář svého nostitele,“ spustil obecně. Pokračoval: „Tenhle model neznám, musí to být něco novějšího, vyrobeného maximálně před půl rokem. Černý trh je těhle věcíček plný. Běžná cena se bude pohybovat kolem několika stovek tisíc kreditů, čtyřista přinejlepším.“

„Takže rebelující dělníky můžeme vynechat,“ zhodnotil Gorvin. „K takovému zboží by se nedostali.“

Skeyren se ušklíbl. „Ti rozhodně ne. Hledejte na komunikačních sítích pro podsvětí zmínky o zboží jako „Laskavá Edenino“ nebo „Zázračná Olivie“. Často to bývá něco se ženskýma a jména obsahují písmena O-E. Překupníci si vymýšlejí všechny tyhle směšné názvy, aby zakryly pravý produkt, ale to dozajista dobře víte,“ obrátil se Skeyren posměšně na Gorvina, jehož tvář rudla v zadržovaném návalu hněvu. „Bude to produkt inzerovaný za posledních šest měsíců, takže nabídek nebude mnoho. A pokud je tohle nejnovější model, nebude mít ani stovky prodejců, ale jen třeba deset na planetách s bohatější klientelou. Coruscant, Dromund Kaas. Nar Shaddaa je osobně můj nejlepší tip. Navíc, tyhle přístroje se vyrábějí jen v omezeném množství, není to pásová výroba.“

„A já předpokládám, že Vy osobně neznáte jediného výrobce, že ano?“ syknul Gorvin podezíravě ve snaze vrátit úder.

Skeyren se pousmál. „Nosím přilbu, idiote, na co by mi byl obličejový emitor?“ zeptal se, čímž agentovi konečně zavřel pusu. „Víc vám toho asi neřeknu a teď pokud dovolíte, rád bych se vrátil na Balmoru.“

Skeyren se uklonil, aby se rozloučil, ale k jeho nemilému překapení se mu blastery ze stehéních držáků vznesly do vzduchu a přistály rovnou v rukou Satele Shan.

„Co má tohle znamenat?“ rozhodil rukama a pohlédl na svého bratra, který se však tvářil naprosto stejně zmateně.

„Prosím, Skeyrene. Zůstaňte zde ještě chvíli. Agenti se okamžitě dají do práce, ale může to trvat několik hodin a Vaše případná konzultace je pro nás nesmírně důležitá,“ řekla Satele klidně. V jejích slovech přesto zazněl náznak naléhavosti. „Pokud odletíte na Balmoru, ztratíte s Vámi komunikaci.“

„Jo, toho se snažím dosáhnout,“ vztekal se mandalorian. „Takže jsem vězeň?“

„Jste host,“ odpověděla Satele. Pomocí Síly poslala Skeyrenovi blastery zpátky.

„Máte čtyři hodiny,“ zavrčel Skeyren a pohlédl na agenty SIS. „Do té doby musí tihle kašpaři něco najít, jinak vám doporučuji je vyrazit. Čtyři hodiny, nic víc.“

Satele se uklonila. „Máte mé slovo. Teď Vás Aroshen'Xia vezme do ubikací, abyste si mohl odpočinout.“

Togrutí mistryně se uklonila. Objala Skeyrena kolem ramenou. Usmála se. „Jak jsi to říkal? Domove, sladký domove?“

„Ani to nezkoušejte,“ zamumlal Skeyren a opustil meditační místnost.

Místo toho, aby se Skeyren pohodlně ubytoval v jediských celách, vyvedla ho Aroshen'Xia na nádvoří. Všechny ty zvuky a vůně, odlesky slunečního svitu v korunách stromů i prošlapané cestičky, v něm vyvolávaly zmatené pocity. Spousty dětských vzpomínek. Táhle si zvrtnul kotník, táhle dostal vyhubováno za nesoustředěnost. Bylo to jako vrátit se do snu, který byl po celá léta pohřben v hlubokém podvědomí.

Aroshen'Xia se držela Skeyrena za rámě a společně se procházeli kolem jako staří známí. Mandalorian vždycky tušil, že jeho mistryně byla jediná, kdo ve skutečnosti chápal jeho rozhodnutí opustit Řád a nikdy mu to nezazlívala - na rozdíl od jeho bratra. Guerion ho uměl tak akorát podrazit. Svého rozhodnutí ale Skeyren nelitoval. Po letech odloučení mohl vyrůstat se svou matkou, s Beidem, mužem, který ho naučil všechno, co pro nynější život potřeboval.

Po několika minutách procházení pár dorazil k líně tekoucí řece. Aroshen'Xia Skeyrena pobídla, aby se posadil. Konečně byli všem dost daleko z očí.

„Je zvláštní tě tady vidět,“ usmála se mistryně. „Tak dospělého. Změnil ses.“

Skeyren pokrčil rameny. „Už uplynula nějaká doba. Za ty roky jeden zestárne a zaroste,“ zašklebil se, poukazujíc na svůj hustý vous. „Ale jinak se nic moc neudálo.“

„Nic moc?“ nakrčila Aroshen'Xia čelo. „A co celá ta záležitost s Piora Iona?“

Skeyren zafuněl. Už podruhé za dva dny měl někdo potřebu s ním rozebírat událost, kterou se snažil vytěsnit. „Už je to jedenáct let. Sotva si to pamatuju.“

„Lžeš,“ pronesla mistryně sebejistě.

Nemělo smysl jí odporovat. Pamatoval si všechno. A pamatoval si to příliš dobře. V jedinou noc se z obyčejného podřadného huttského přísluhovače a prodejce spídrů, stal otrokem donuceným k těžké práci v dolech, kde byla úmrtnost vyšší než při Rakghoulském moru. Za necelých pět měsíců viděl kolem sebe umírat stovky lidí, stovky dobrých lidí, jejichž mrtvá těla nacházela po smrti jen další zneuctění.

Skeyren byl možná lovec odměn, ale rád a často si připomínal, že na rozdíl od některých svých kolegů, měl i svědomí. A to k němu začalo promlouvat po Piora Iona o to hlasitěji.

„Jo, lžu,“ uznal neochotně.

„Tak vidíš, není to lepší? Přede mnou si na hrdinu hrát nemusíš. Nejsem sice tvoje matka, ale znám tě stejně dobře. Už nejsi ten malý chlapec, který dováděl na louce a potají naháněl dívky v chrámu.“ Aroshen'Xia se odmlčela. Pohlédla na svého bývalého žáka trochu vážněji. „Vlácíš s sebou svoji minulost. Vidím ti to na očích. Jsou trýzněné, i když se to před ostatními snažíš skrývat.“

Skeyren posměšně zvedl koutky. „Nepřestanete, dokud se z toho nevymluví, že ne?“

Aroshen'Xia přivkývla. „Uleví se ti. Vsadím své postavení, že ses nesvěřil ani Muldei.“

„Ne, nikomu,“ přitakal Skeyren. „Měla dost starostí s oplakáváním své jediné dcery. Nechtěl jsem jí přidělovat další.“

„Výborně,“ pobídla ho mistryně. „Máme čtyři hodiny. Můžeš je přidělovat mně.“